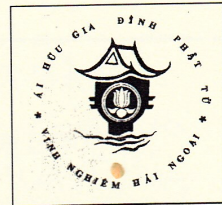

BẢN TIN

Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại

9909 Waterview Road, Raleigh NC 27615 Ph : (919) 272-5020 Email: KmTamDieu@yahoo.com

Web Page: www.vinhnghiem.org

NĂM THỨ 14 - SỐ 112 * PHẬT LỊCH 2547 * NGÀY 15 THÁNG 11 NĂM 2004

SỐ ĐẶC BIỆT: *TƯỢNG NIỆM HUYNH TRƯỞNG
TÂM HÒA NGÔ MẠNH THU*

BẢN TIN

*Tờ báo hàng tháng của
Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm
Hải Ngoại & Thân Hữu*

*****

*Phúc Trung-Huỳnh Ái Tông sáng lập
Tâm Diệu - Dương thị Mỹ phụ trách*

MỤC LỤC

<i>Tâm Hòa</i> Ngô Mạnh Thu	1
Nỗi Đau	2
Thi Kệ & Kinh Pháp Cú	3
Tin Túc	4
Thư Tin	5
Cáo Phó	8
Điều Văn AHVN quốc nội	9
Các bài Tiền Người Đi	10
Tri ân và Cảm Tạ	20
Dòng Nhạc Ngô Mạnh Thu	21
Thơ & Hình Ảnh	23
Quý Từ Bi	24

Mất Mát

Thơ thiền:

*Ta hãy còn đến đi thong dong
Có không còn mất chẳng bản khoản
Bước chân con hãy về thanh thảo
Không tròn không khuyết một vàng trắng*

*Gió hãy còn bay con biết không
Cho mưa xa tiếp áng mây gần
Hạt nắng từ cao rơi xuống thấp
Cho lòng đất thấy bầu trời xanh*

Thiền sư Nhất Hạnh

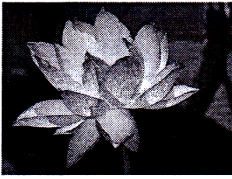
Bài thơ này đã được đăng trên Bản Tin số tưởng niệm giỗ 100 ngày Hòa Thượng Thích Đức Nhuận. Hôm nay, tình cờ thơ lại trở về tâm khi nghĩ đến người anh cả: Huỳnh Trưởng Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, thấm thoát đã đến lễ giỗ 100 ngày cánh chim đầu đàn của Ái Hữu Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại.

Sự ra đi của anh là một mất mát to lớn cho mái nhà lam Vĩnh Nghiêm trong và ngoài nước nói riêng, cho đoàn thể Gia Đình Phật Tử Việt nam nói chung. Anh ra đi đột ngột giữa lúc tập thể cần anh nhất, giữa lúc GDPT Việt Nam hải ngoại đang gặp chướng duyên phân hóa. Mọi người đã hy vọng, và đang mong chờ với đức độ 'tâm hòa' và uy tín của anh, anh sẽ là chiếc gạch nối màu trắng hóa giải sự dị biệt giữa những tảng áo lam đang bị phân chia do vô minh, và bởi các thế lực hữu hình cũng như vô hình. Bởi thế, nỗi đau mất anh còn đó, và dường như sẽ rất khó vơi, vì nó gắn liền với nỗi đau của sự mất niềm tin ở 'Tỉnh Lam tuyệt vời' và lý tưởng 'bất khả phân' của đoàn thể GDPT.

Anh giờ đã 'Đến đi thong dong, có không còn mất chẳng bản khoản', riêng nỗi bản khoản và sự mất mát của người ở lại mong sẽ được tan biến, khi tự thân mỗi chiếc áo lam phục vụ với tinh thần vô ngã, quên mình, để hiểu, để thương, để không phán xét, không ghét bỏ, không phân chia. Mỗi người phục vụ theo duyên nghiệp của mình mà vẫn tôn trọng thương quý lẫn nhau để chung lòng giữ mái nhà lam. Mong đoàn áo lam rồi sẽ cùng tay nắm tay chung vòng giây thân ái, như vàng trắng khi tròn khi khuyết vẫn là vàng trắng muôn thuở sáng soi.

Bản Tin

THI KÊ NHẬT DỤNG

26. ĐỔ RÁC

*Một thùng rác bẩn
Một bông hồng thơm
Muôn vật chuyển hóa
Thường trong vô thường*

Rác có thể vừa bẩn vừa hôi, nhất là rác hữu cơ. Rác này có thể chắt chứa để làm phân xanh mà trồng rau hoặc trồng hoa. Bông hồng thơm và thùng rác bẩn là hai khía cạnh của cùng một thực tại. Không có cái này thì không có cái kia. Mọi vật chuyển hóa;

bông hồng sau mấy ngày mơn mớn cũng sẽ trở nên một phần của thùng rác; thùng rác hôi hám sau sáu tháng có thể trở nên chất liệu thơm tho của một bông hồng. Mọi vật chuyển hóa cho nên ta gọi là vô thường. Cái này thành cái kia, cái kia là cái này. Nhìn vào cái này mà thấy được mọi cái kia, đó là nhìn với cặp mắt giác ngộ của một vị Bồ Tát. Tâm Bồ Tát không bị lay chuyển vì sự biến đổi, bởi vì Bồ Tát thấy được cái thường tại trong vạn vật vô thường. Cái thường tại ấy là sự sống không phải của mỗi cá thể mà trong mọi cá thể. Nếu ta đồng nhất ta với sự sống và thoát ra khỏi ý niệm về cá thể thì ta thấy được thường trong vô thường.

(Trích Từng Bước Nở Hoa Sen - Thích Nhất Hạnh)

*****

KINH PHÁP CÚ

(7) Tích chuyện về Đê-bà-đạt-đa

Vào một thời kia, Đức Phật ngụ tại Kỳ Viên Tự nước Xá Vệ, trong một kỳ giảng pháp có đề cập đến chuyện Đê Bà Đạt Đa mặc áo cà sa. Vào độ ấy, hai vị đại đệ tử của Đức Phật là các tôn giả Xá-Lợi-Phất và Đại Mục-Kiền-Liên từ Xá vệ đến thành Vương xá để giảng đạo, Dân chúng ở thành Vương xá tổ chức một lễ cúng dường, dâng thực phẩm lên hai vị Tôn giả và chư tăng tháp tùng. Có một người tín chủ, nhân dịp này đem một khúc vải quý, giá đáng ngàn vàng, trao cho ban tổ chức với lời dặn : ‘ Đem bán đi để lấy tiền sung vào quỹ nếu quỹ còn thiếu, bằng không thì đem vải dưng cho vị tỷ kheo nào mà ban tổ chức nhận thấy xứng đáng mặc vải ấy. Vì quỹ còn dư tiền, nên ban tổ chức đem dưng cho một vị tỷ kheo. Hai tôn giả Xá-Lợi-Phất và Mục-Kiền-Liên liền sau đó rời Vương xá trở về Xá vệ, nên ban tổ chức mới đem trao cho tôn giả Đê-Bà-Đạt-Đa là người thường trú ở thành Vương Xá. Tôn giả Đê-Bà-Đạt-Đa liền đem cắt may thành áo cà sa, và khoác lên đi đó đây với niềm hân diện.

Có một vị tăng ở Vương xá nhìn thấy tôn giả Đê-Bà-Đạt-Đa có vẻ khoe khoang về chiếc áo quý, khi đến đánh lễ Phật mới bạch cùng Đức Phật, Đức Phật bảo, đấy chẳng phải lần thứ nhất Đê-Bà-Đạt-Đa mặc chiếc áo cà sa mà mình chẳng xứng đáng mặc. Rồi Đức Phật mới kể lại câu chuyện xưa về Đê-Bà-Đạt-Đa như sau:

Vào một thời xa xưa, Đê-Bà-Đạt-Đa là một người thợ săn voi trong rừng. Trong khu rừng ấy có một đàn voi đông đảo, mỗi khi thấy một vị Bích chi Phật đi ngang qua, chúng liền quỳ xuống đánh lễ, Đê-Bà-Đạt-Đa núp trong lùm cây, thấy thế, liền nghĩ ra một mưu kế để săn voi. Nhưn lúc vị Bích chi Phật cỡi áo ra tắm bên bờ suối, Đê-Bà-Đạt-Đa liền lấy trộm chiếc áo cà sa. Hôm sau, y lấy áo cà sa khoác lên mình, dấu mũi chĩa nhọn bên trong, đi vào rừng. Đàn voi ngỡ là vị Bích Chi Phật đi đến, liền quỳ xuống, Đê-Bà-Đạt-Đa dễ dàng phóng chia ra giết thú. Ngày qua ngày. đàn voi càng thưa dần vì số voi bị giết khiến cho con voi đầu đàn ngạc nhiên, và theo trông chừng mỗi khi có người vào rừng. Khi thấy voi cùng đàn bị phóng chia, voi đầu đàn vượt lên trước, dùng vòi quật ngã người thợ săn gian trá. Nhìn thấy chiếc áo cà sa trên mình người thợ săn, voi đầu đàn ngừng lại, tha chết cho y.

Kể đến đây, Đức Phật cho biết, vào thời ấy con voi đầu đàn ấy chính là tiền thân của Đức Phật. Và ngày nay Đê-Bà-Đạt-Đa đã khoe khoang chiếc áo cà sa, đó chẳng phải là lần thứ nhất mà một người chưa xứng đáng đã lạm dụng y phục của nhà tu hành chơn chánh. Rồi Đức Phật mới đọc lên hai bài kệ sau đây:

*Kẻ nào tâm vướng điều phiền não
Khoác lên thân chiếc áo cà sa
Thiếu kiểm chế, chẳng thật thà
Còn chưa đáng mặc cà sa áo vàng*
(kệ số 09)

*Kẻ nào tâm sạch điều phiền não
Thân vững vàng, đạo hạnh cao xa
Biết kiểm chế, lại thật thà
Là người xứng đáng cà sa mặc vào*
(kệ số 10)

Tin Tức

Khắp nơi Tưởng Niệm:

1) Ái Hữu Vinh Nghiêm Nam Cali và thân hữu:
 2) Ái Hữu Vinh Nghiêm Miền Đông Hoa Kỳ:
 Chùa Giác Hoàng, Hoa Thịnh Đốn: Vào chiều Chủ Nhật ngày 3 tháng 10, 2004 lúc 2 giờ chiều sẽ có Lễ Chung Thất của Huynh Trưởng Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, Giỗ đầu của Huynh Trưởng Minh Tín Đỗ Văn Phớt, và Cầu siêu cho Huynh Trưởng Tuệ Linh Đỗ Văn Khôn vừa từ trần tại Việt Nam. Lễ Hiệp kỵ sẽ do Hòa Thượng Thích Thanh Đạm chứng minh và chủ lễ. Có đại diện của một số đơn vị GDPT: Giác Hoàng, Hoa Nghiêm, Vạn Hạnh (Norht Carolina), các cựu huynh trưởng trong vùng Hoa Thịnh Đốn và thành viên Ái Hữu Vinh Nghiêm miền Đông Hoa Kỳ tham dự.
 Xin thông tri đến quý Anh Chị và xin mời quý Anh Chị về tham dự để cùng góp lời cầu nguyện đến với quý Huynh Trưởng đã tạ thế. Thiện Thanh Đặng Đình Khiết. Ngày 29/9/2004.

3) Ái Hữu Vinh Nghiêm Bắc Cali và thân hữu:
 Lễ Tưởng Niệm anh Tâm Hòa:
 Trân trọng kính mời các Anh Chị AHVN Hải Ngoại và Thân Hữu tham dự buổi lễ Tưởng Niệm anh Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu tại San Jose, do một nhóm AHVN Bắc Cali và các Bạn Thân của anh Thu tổ chức. Có sự tham dự của toàn Gia Đình chị Thu và các cháu.
 Thời gian: Từ 6:00PM đến 9:00PM ngày Chủ Nhật 10/10/2004. Địa điểm 1955 Queen Bee Road San Jose, CA 95122. Rất mong quý Anh chị tham dự đông đủ. Ban tổ chức trân trọng kính mời.

Anh Nguyễn Đức Quang sẽ là trưởng ban tổ chức. Anh Hùng điều hợp viên nhóm Bắc CA, anh Nguyễn Kim điều hợp viên nhóm Nam CA, nhạc sĩ Nguyễn Thiện Cơ cũng sẽ có mặt. Chủ đề 'Đêm Hát Nhạc Ngô Mạnh Thu'.

Thêm một người anh trưởng ra đi :

Ái Hữu Vinh Nghiêm vừa nhận được TIN BUỒN từ quê nhà cho hay: Huynh Trưởng Đỗ Văn Khôn pháp danh Tuệ Linh Cựu Liên Đoàn Trưởng GDPT Giác Minh, sinh năm Canh Thìn 1940, vừa từ trần lúc 00:05 phút ngày 24/09/04 (nhằm ngày 11 tháng 8 năm Giáp Thân) tại Saigon Việt Nam. Hưởng thọ 64 tuổi.

Thay mặt toàn thể thành viên Ái Hữu GDPT Vinh Nghiêm Hải ngoại xin thành kính chia buồn cùng Tang quyến, nguyện cầu Đức Phật A Di Đà tiếp rước hương linh Huynh Trưởng Tuệ Linh Đỗ Văn Khôn về miền Cực Lạc.

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật

Thay mặt toàn thể thành viên AH GDPT Vinh Nghiêm Hải Ngoại, Ban Chấp Hành

Tin Buồn:

Thân phụ trưởng Trần Mộng Hương, Cụ Ông Trần Đức Uớc, pháp danh Tri Thắng, đã từ trần ngày 6 tháng 9/04. Tang lễ được cử hành tại Montreal Canada. Cụ thọ 83 tuổi. AHVN Hoa Kỳ và Úc Đại Lợi đã gửi vòng hoa và chia buồn cùng Trưởng Mộng Hương và gia quyến.

Chào mừng Thành Viên Mới

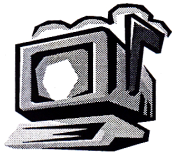
Trưởng *Minh Tịnh* Phạm Hữu Thanh
 6738 Silvercrest Drive
 Arlington, TX 76002-3557

Thư Mời:

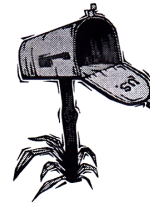
Kính gửi quý thành viên AHVN Hải Ngoại;
 Xin kính chuyển lời mời của chị Thu và các cháu đến quý thành viên: Xin trân trọng kính mời quý ACE tham dự giỗ 100 ngày Huynh trưởng Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu được tổ chức tại chùa Liên Hoa, Garden Grove, California vào lúc 11 giờ sáng ngày Chủ Nhật 21 tháng 11 năm 2004. Kính mong quý ACE hoan hỷ dành chút thời giờ về tham dự đông đủ.
 Thay mặt AHVN / HN Kính - Đức Châu Vũ Ngọc Khuê

*Đất đưa ta ra đời
 Rồi đất ôm ấp ta
 Sinh diệt như hơi thở
 Sinh diệt như hằng sa*

THƯ TÍN

Tin như sét đánh ngang trời Đại Bàng gãy cánh muôn người tiếc thương . .

Hương, PMT, Dung, Mỹ

Chị vừa được Châu báo tin vào lúc 2 giờ sáng hôm nay, anh Thu bị tai biến mạch máu não, còn bất tỉnh và hiện đang nằm ở Bệnh viện . (Chị Tâm)

Đại Bàng lâm nguy !!!

Kính thưa Quý Anh, Chị, Em xin báo tin cùng Quý Anh Chị : Anh Ngô Mạnh Thu hiện đang nằm phòng cấp cứu tại Bệnh viện UCI (Irvine, CA). Anh Thu bị Tai biến mạch máu não, đã vào Bệnh viện lúc 2 giờ sáng ngày 17/8/04 .

Tối hôm qua anh Thu còn khỏe mạnh vui vẻ nói chuyện với các Anh Chị vừa đi họp Đại hội ở Dallas về. Anh Thu bị đứt một mạch máu chính trên đầu, và đã hôn mê từ đêm chưa tỉnh lại. Tình trạng rất nguy ngập. Mong toàn thể Anh Chị Em chúng ta chỉ thành cầu nguyện cho anh Thu được tai qua nạn khỏi.

Em mong chúng ta hết lòng cầu nguyện trong lúc này.

Nam Mô Cứu Khổ Cứu Nạn Quảng Đại Linh Cảm Bạch Y Quan Thế Âm Bồ Tát. (Dương Thị Mỹ)

TIN KHẨN : ĐẠI BÀNG GÃY CÁNH

Thưa các Anh Chị,

Theo lời của các anh Ngân, Khiết, Tuệ Linh . . . thì Bác sĩ cho biết tình trạng của anh Thu coi như khó qua khỏi . Có thể được thì cũng hôn mê luôn không biết gì nữa, vì là mạch máu chính trên não .

Anh Khiết có ý định về Cali, Mỹ cũng sẽ về . Vậy các Anh Chị nào có ý định về thì xin liên lạc với nhau để biết ngày giờ gặp nhau ở đâu .v.v.. Em đang hoang mang không biết có thiếu ai và cần nói gì nữa. Cầu mong cho anh Thu được tỉnh lại như trước .

Nam Mô Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế Âm Bồ Tát .(Mỹ)

Chị Tâm có đi thăm cho em gửi lời thăm nhé. Bị vụ này nhẹ thì gượng lại được, chứ nặng thì cũng nguy lắm. Các anh chị lớn tuổi thay nhau bệnh, lần này anh Thu, Em thấy lòng mình chùng xuống !!! (MHương)

Tin Không Vui :

Kính thưa Quý ACE AHVN HN,

Chúng tôi vừa nhận được tin từ Tr. Khiết và Tr. Tuệ Linh cho biết Tr. Thu bị Võ mạch máu não đang nằm Bệnh viện, hồ hấp

bằng máy. Có thể cứu sống thì cũng vô tri vô giác. Hiện nay Gia đình và ACE ở Nam Cali đang lo hậu sự cho Tr. Thu . Xin dành một chút thời gian để tưởng niệm Tr. Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, một Trưởng đã dành cả đời mình cho GDPT miền Vĩnh Nghiêm . Kính Phúc Trung - HUỖNH ÁI TÔNG

Tia hy vọng :

Thưa Quý Anh Chị Em,

Tin mới nhất về tình trạng của anh Thu là chúng ta có quyền hy vọng: Gia đình quyết định sẽ không rút ống tối nay. Và đang làm giấy xin chuyển lên Bệnh Viện Stanford ở San Jose vì nghe rằng trên đó là nơi chuyên trị. Quyết định này ít nhất giữ cho đến ngày thứ năm (19/8). Xin báo để Anh Chị Em cầu nguyện và Hy vọng . (Diệu Thu-Tâm)

Thưa các Anh Chị,

Lúc này em đã ghé thăm anh Thu, anh vẫn hoàn toàn hôn mê, em đã gặp nhiều Anh chị trong đó. Hiện tình không mấy khả quan. Đang tiến hành thủ tục chuyển anh Thu qua Stanford vì UCI đã bó tay. Em có vào cạnh giường bệnh, thấy anh như đang ngủ say. Tuy nhiên Bác Sĩ khám thì thấy hai mắt anh đã lạc thần . . . Bây giờ Gia đình phải chờ quyết định của BV Stanford. (CBPhượng)

Tin mới nhất :

Thưa Quý Anh Chị Em, Bệnh Viện mời toàn bộ Gia đình đến vì tình trạng của anh Thu chuyển biến rất xấu .

Chúng ta cùng cầu nguyện cho Đại Bàng đừng gãy cánh, trong lúc còn bao nhiêu Phật sự đang chờ Anh !!!!!(Diệu Thu- Tâm)

ĐẠI BÀNG ĐÃ GÃY CÁNH RỒI

Thưa Quý Anh Chị Em,

Đại Bàng của chúng ta đã thật sự gãy cánh rồi !!!!!!!!!!!!!!!!

Xin báo tin đến Quý Anh Chị Em, Anh Thu đã ra đi lúc 8:53 PM (tìm ngừng đập) và Bác Sĩ báo tử là 9:15 PM ngày 17/8/04 .

Lúc Anh mất gia đình anh có mặt đầy đủ. Có mặt nhiều ACE AHVN, Thân hữu trong Tòa báo . .v . .v . . Mọi người đang tụng kinh cầu siêu cho Anh .(Diệu Thu- Tâm)

TIN BUỒN : . . . . .

TR. Tâm Hòa ngô Mạnh Thu, Trưởng Ban CH AHVN HN đã an nhiên từ giã chúng ta vào hồi 8:53 tối ngày Thứ Ba 17/8/04 (tức là ngày 2 tháng 7 năm Giáp Thân). Khi Trưởng ra đi có đầy đủ Chị và các con và một số Anh Chị GDPT đã tụng kinh A Di Đà để tiễn Anh về với Chu Phật . . . . . (Tuệ Linh NCS)

Thưa Quý Anh Chị Em,

Xin gửi đến Quý Anh Chị tin về giờ phút cuối của một người anh Cả mà Tâm Diệu gọi là ‘Đại Bàng’ (với tất cả ý nghĩa của một Đại Bàng đối với Đàn chim áo Lam của Anh) . . . Bây giờ Anh đã về Trời, thong dong tự tại như lời anh khuyên . Trong khi mọi người tính toán để đưa Anh sang Bệnh viện khác, thì anh rủ áo ra đi tự nhiên không vướng mắc. Hơi thở chậm dần và tắt hẳn khi đủ mặt Gia đình bạn bè thân hữu, trong lời cầu kinh A Di Đà . . . . . (Tâm Diệu- Mỹ)

. . . . Các Anh Chị ơi ! Em vô cùng đau buồn trước sự ra đi đột ngột của Anh Thu. (M. Hương)

.Buồn quá chị Tâm ơi ! Anh Chị Em mình không có được bao nhiêu người, mà cứ bị rộ rụng hoài. Sẽ về dự Tang lễ . PMT

. . . . Anh Thu bỏ Anh Chị Em mình để ra đi rồi, em buồn quá !!!! . MAI DUNG

Thật rất đau buồn khi được tin anh Thu đã ra đi, và rất tiếc tôi không thể về tham dự đám tang của Anh, xin gửi lời chia buồn với Gia đình và xin chị số điện thoại của chị Thu . . . . .
Phúc Tuệ NĐNAM

. . . . .Thật là đau buồn và xúc động trước sự ra đi vĩnh viễn của anh Thu, em vừa nghe chị Hảo nói chị Tâm gọi báo Anh Thu nằm Bệnh viện lúc sáng, thì buổi chiều đã nghe anh mất rồi, Thật quá đột ngột và đau xót. Em mãi mãi không quên được hình ảnh uy nghiêm và trang trọng của Anh lúc điều khiển Ban Hợp Ca Giác Minh qua Bài hát ‘ Phật Giáo Việt Nam ‘ trong ngày Lễ Phật Đản của 40 năm về trước. Thế là từ nay chúng ta lại mất đi một màu Lam . Vì ở quá xa, em không thể về dự tang lễ của anh Thu được. Em xin thay mặt toàn thể Gia đình: kính gửi lời chia buồn đến chị Mai và các cháu. Xin cầu nguyện cho Anh sớm tiêu điều nơi miền Lạc cảnh .

Diệu Trang - NGUYỄN L_ HIỀN

Cám ơn Dương Mỹ nhiều về những hình ảnh hôm tiễn đưa anh Thu về nơi Vinh bằng. Ảnh nào cũng thấy quý vị cười vui.

Chị rất tiếc là không đi được, nhưng ở nhà còn nóng lòng hơn là có mặt ở Đám tang Dương Mỹ ạ. Cái chết của anh Thu làm cho chị suy nghĩ nhiều . Cuộc đời này vô thường quá, nay còn mai mất chả biết sao được. Anh Thu ra đi đột ngột làm cho bao nhiêu người thương tiếc, một mất mát quá lớn đối với Gia đình của Anh ấy, với GDPT và AHVN . Sẽ gửi bài về Dương Mỹ sau, chúc em nhiều may mắn và giữ gìn sức khỏe .(Tở Mỹ)

Chị Tâm, Em đã định bay qua Cali thăm anh Thu cuối tuần này trước khi Anh về cùng cát bụi hay Sông Trăng nào đó . . .

Nhưng giờ phút chót, trong hãng có Emergency, nên cần phải ở lại. Chị đi dự Đám tang em nhờ chị gửi lời dùm em chia buồn cùng Gia đình Anh Thu chị Mai. Tuy em không biết anh Thu trước đó ở VN, nhưng em rất mến anh Thu sau hai lần Hội Ngộ VN và năm ngoái cùng ăn phở nửa đêm với Anh ở Bolsa... Rất xúc động lắm chị ạ, muốn viết nhiều lắm nhưng đầu óc mình như tê dại. Cám ơn chị nhiều . Thân mến . (Võ văn Phú)

Chị Mỹ mến,

Tang lễ anh Thu đã hoàn mãn. Công hạnh và công đức sâu dày, anh Thu chắc chắn sẽ ra đi nhẹ nhàng. Nhưng mà lòng của mỗi anh chị em chúng ta, người ở lại, hình như vẫn còn vương vấn điều chi. . . Mỗi sáng thức dậy, điều em nghĩ đầu tiên vẫn là ‘Anh Thu có còn không ?’ Chuyện mới hôm qua kia mà, có thể nhắc phôn tay là gọi được, có thể đến nhà là thăm được. Vẫn là cái gì đó thật thân thiết mà giờ đây khi không còn thì cảm thấy chưa quen. phải tập, phải cố gắng tập tành từng bước vững chãi trong những ngày tháng thiếu đi một ngọn hải đăng: Anh Thu. Ngọn hải đăng của Anh Thu bây giờ chính là mỗi bản thân của Chị và Em. Mong rằng Chị Em mình soi sáng cho nhau trong mọi Phật sự trong tương lai, những gì Anh Thu còn dang dở và truyền thừa cho chúng ta. Sau ngày tang, thôi những bận rộn, thôi những lo nghĩ, thì bao nhiêu những đê nén xúc cảm hình như vỡ oà. . Những việc chị chia sẻ, mình đã hoàn tất. Bài hát của anh Phụng thật dễ thương. Anh Phụng cũng thương anh Thu lắm, nhất là khi anh Thu ‘tự động’ lên báo Người Việt giới thiệu CD nhạc Về Dưới Phật Đài, làm ACE phấn khởi vô cùng. Anh Thu là vậy. không nói mà chỉ làm ... Vài hàng chúc Chị luôn an lạc (Minh Triết)

Chị Mỹ thương, (hi hi thương liền nè nha :-)) Chuyện đời kỳ cục quá, em cũng thắc mắc như chị. Em thử phân tích ra lý do sau: Thứ nhất, mình chỉ nghĩ tới mình lo cho mình, coi như mọi người mình biết trên đời này là phải biết mình.. chính vì vậy, chuyện của người khác mình ít quan tâm tới . . Khi ai đó nằm xuống rồi, thì mình mới biết mình mất đi một phần hồn, phần xác gì đó của mình, thì cũng nghĩ tới mình mà thôi . Cái duy ngã độc tôn này chạy đâu cho khỏi. Anh Ngô Mạnh Thu là một nghệ sĩ và đã từng nằm trong giới nghệ sĩ ‘trí thức’. Em ghét nhất là các nghệ sĩ thương mại, họ ganh ghét tài nhau, khi sống họ đâu có coi nhau là bạn, khi nằm xuống rồi, mới tỏ ra thiết tha. Khi anh Thu còn sống, mấy ông bạn nhạc sĩ của anh, dù biết tài anh, có ai vinh danh anh Thu đâu, chị thấy không ? Với GDPT mình, thương anh Thu nằm xuống, là bày tỏ lòng thương cho các anh chị còn sống - - các anh chị qua đó mà tin rằng khi mình nằm xuống, ít nhất cũng có được chiếc áo lam mà đàn em vừa đắp vừa thương ! Nghe anh Thu từ lâu, nhưng em gặp anh Thu có một lần, đêm đó đi ăn tối với anh Triết, anh Thu, ghé qua nhà thấp hương cho anh Phố. . ngồi tán dóc tới khuya mới về. vậy cũng hân hạnh cho em lắm rồi :-))
Tinh thân, Em, Nguyễn Túc

Mỹ, Lâu lâu anh cũng nhớ tới anh Thu là anh lại khóc, nghĩ là anh sát thép lắm chứ ngờ đâu lại có thể khóc ngon lành đến như vậy. Mấy ngày nay những nỗi buồn ầm hiện

cứ chấp chờn quanh anh. Anh cảm nhận là đã đánh mất một cái gì đó thật là thân và thật là gần. Mai này mỗi lần đi xuống Los Angeles, ai là người chạy loanh quanh suốt ngày với anh? ai là người đá chân anh dậy để đi uống cafe lúc nửa đêm? ai là người giới thiệu với mọi người ‘Đây là chú em của tôi’? Anh mất mát hơi nhiều Mỹ hén? Buồn quá! anh lại sắp khóc rồi, thôi nghen, hôm khác tiếp. (DVN)

*****

LỜI CHIA BUỒN CỦA THẦY THÍCH VIÊN CHƠN (ÚC CHÂU) :

Nam Mô A Di Đà Phật !
Xin nghiêng mình trước sự ra đi của Đạo Hữu Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu và cũng xin trân trọng chia sẻ nỗi buồn với tất cả Phật Tử AHVN HN . Xin kính chuyển lời chia buồn sâu sắc nhất đến Gia đình Anh Ngô Mạnh Thu và cầu nguyện cho Đạo Hữu Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu được an lành về cõi Phật .

Nam Mô A Di Đà Phật .
Thượng Tọa Thích Viên Chơn
Trụ trì Chùa Vĩnh Nghiêm Sydney -Úc Châu .
Nguyên Cố Vấn Giáo Hạnh
GDPT Vĩnh Nghiêm Sài Gòn, Việt Nam

LỜI CHIA BUỒN TỪ AHVN ÚC CHÂU :

Thật vô cùng xúc động khi được anh TL thông báo cho biết Anh Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, Trưởng Ban Chấp Hành AHVN HN đã an nhiên về nơi cõi Phật, chúng ta đã mất đi người anh gương mẫu trong Đại gia đình Lam Viên, một sự mất mát to lớn trong Cộng đồng Áo Lam Hải ngoại .

Mới vừa hơn hai tháng trước đây thôi, Tuệ Hạo còn được gặp Anh và các Anh Chị trong AHVN HN miền Nam Hoa Kỳ và rất cảm động trước sự tiếp đãi nồng ấm trong khuôn viên nhà Anh và cũng có một vài tấm ảnh kỷ niệm, không ngờ lần gặp này lại là lần cuối !!!

Thay mặt Toàn thể các Anh Chị trong AHVN HN chi Úc Châu xin gửi lời chia sẻ sự mất mát đau buồn này đến chị Mai, Tang quyến và các cháu .

Chúng tôi sẽ cầu nguyện ơn trên Tam Bảo tiếp dẫn Hương Linh Anh Tâm Hòa về nơi Cực Lạc .

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A DI ĐÀ PHẬT

LỜI CHIA BUỒN CỦA GDPT GIÁC HOÀNG

Nhận được Tin buồn Anh Trưởng Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu đã lia xa chúng em mãi mãi .

Toàn thể HTr. Và Đoàn Sinh GDPT, Thiền Sinh Giác Hoàng (Washington DC) nguyện cầu Anh Trưởng Tâm Hòa tiêu diêu về miền Cực Lạc .

Man Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A di Đà Phật .
Chúc Thiện - Hoàng, Vũ

Thư chia buồn của Trưởng Đăng Đình Dũng Việt Nam:

Thưa chị Mai; Em rất sững sốt khi nhận được hung tin về anh Thu. Mới ngày nào anh còn xông xáo cho việc phục hoạt GDPT miền Vĩnh Nghiêm. Anh còn muốn Giác Minh phải là Giác Minh, Giác Minh phải phục hoạt và phải giữ cương vị đầu đàn. Anh muốn tái lập đoàn A Dật Đa làm chỗ dựa cho Ban Hướng Dẫn Miền Vĩnh Nghiêm tại Việt nam.

Mới ngày nào cùng giúp anh phát hành cuốn băng Dòng Sông Trăng. Em đã nghe Dòng Sông Trăng không biết bao nhiêu lần. Càng nghe càng thích nghe thêm. Dòng Sông Trăng làm lắng đọng các ưu tư toan tính đời thường, làm người nghe thêm nguồn lực tinh tiến trong ánh đạo vàng. Trong buổi báo cáo tổng kết về việc thực hiện và phát hành Dòng Sông Trăng, một khách tự giới thiệu là tín đồ Thiên chúa giáo đã không ngại thừa nhận mình đã ghiền Dòng Sông Trăng. Nếu chỉ dựa vào tài năng văn nghệ, không dễ gì có thể thực hiện được điều như anh đã làm. Thưa chị Mai, Em nhắc lại một ít việc anh đã làm trong đời để chị an tâm rằng anh đã có sẵn tư lương để về cõi Phật. Thuyền Bát Nhã, anh đã tự dong, chị hãy bình tâm cùng Phật hóa thành gió lành đưa thuyền đến bến. (Đăng Đình Dũng)

CHƯƠNG TRÌNH PHÁT THANH TRÊN ĐÀI Á CHÂU TỰ DO VỀ ANH NGỒ MẠNH THU :

- 10:00 AM ngày 18/8/04 giờ Washington DC có lời phát biểu của HTr. GDPT Đăng Đình Khiết .
- 7:30 PM ngày 18/8/04 giờ DC (6:30 giờ VN) : Phòng vấn Tr. Đức Châu Nguyễn Định, Nhà báo Đỗ Ngọc Yến, Nhạc Sĩ Nghiêm Phú Phi, Nhạc Sĩ Hoàng Trọng Thụy, Nghệ Sĩ Mộng Lan và Ca Sĩ Mỹ Thúy là những người từng sinh hoạt, sát cánh, hiểu rõ từ xưa đến nay .

Chương trình do HTr. GDPT Đào Hiếu Thảo thực hiện để Tưởng Niệm Anh Trưởng TÂM HÒA Ngô Mạnh Thu .

(Quý vị có thể mở nghe lại trên internet trong chương trình lưu trữ của Đài Á Châu Tự Do)

**XINH TỐT NHƯ HOA SEN - RẠNG NGỜI NHƯ BẮC Đẩu
XIN QUAY VỀ NƯƠNG NẤU - BẮC THẦY CỦA NHÂN THIÊN**

CÁO PHÓ

Ban Chấp Hành
Ái Hữu Gia đình Phật Tử Vinh Nghiêm Hải Ngoại
và Tang quyến Ngô Mạnh Thu

Vô cùng thương tiếc báo tin
Huynh Trưởng Cấp Tấn

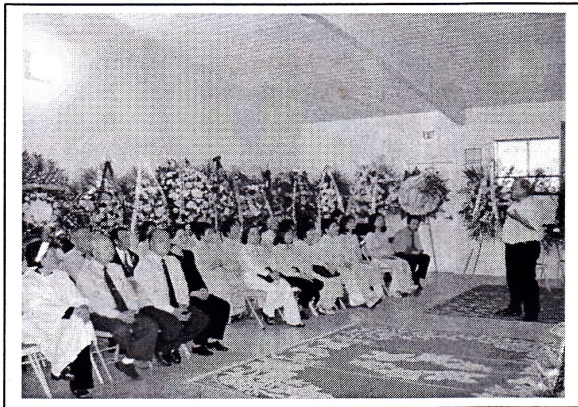
TÂM HÒA NGÔ MẠNH THU

Trưởng Ban Chấp Hành
Ái Hữu Gia Đình Phật Tử Vinh Nghiêm Hải Ngoại
SANH NGÀY 12-9-1936 tại Hà Đông Việt Nam
đã từ giã cõi trần lúc 8 giờ 53 phút ngày 17 tháng 8 năm 2004
(nhằm mùng 2 tháng Bảy năm Giáp Thân)
Hưởng thọ 67 tuổi

Tang lễ cử hành tại :
PEAK FAMILY FUNERAL
7801 BOLSA AVE.
WESTMINSTER, CA. 92683

*

Từ ngày Thứ Sáu 20-8-2004: đến Thứ Hai 23-8-2004-
Lễ động quan và Hỏa táng lúc 10 giờ Thứ Hai 23-8-04

Ái Hữu Vinh Nghiêm Hải Ngoại

Tang quyến: Chị Ngô Mạnh Thu, chị Mai

**ĐIỀU VĂN CỦA BAN HƯỚNG DẪN
GIA ĐÌNH PHẬT TỬ
TỔ ĐÌNH NGHIÊM**

**CHIA TAY CÙNG TRƯỞNG HUYNH CẤP TẤN-TÂM HÒA NGỘ MẠNH THU
NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT**

Kính thưa cùng Trưởng Huỳnh Tâm Hòa,

Chúng tôi, tất cả anh chị em áo Lam Vĩnh Nghiêm trong nước, có mặt trong giờ phút đau thương này xin có đôi lời chia tay cùng Trưởng, trong chuyến đi xa sau cùng này.

Thật bàng hoàng cho chúng tôi khi hay tin Trưởng ra đi đột ngột, trong lòng tất cả mọi người chẳng bao giờ hình dung được hung tin này loan báo đến từng anh chị em áo Lam. Lặng người, vô cảm, là trạng thái mà chúng tôi đã mang khi khựng nhận tin buồn, sự tiếc thương chưa thể hình thành vì chúng tôi không tin đó là sự thật. Cho đến giờ phút này, trước di ảnh và những nén tâm hương đang được thắp lên chúng tôi mới thật sự biết rằng Trưởng đã vĩnh viễn chia tay cùng chúng tôi.

Sáng qua, trời cũng buồn với cơn mưa kéo dài cả ngày như một lời thương tiếc cho tất cả gia đình áo Lam Vĩnh Nghiêm nói riêng và Việt Nam nói chung. Hình ảnh của Trưởng hiện rõ trong tâm thức chúng tôi với tất cả hành trạng mà Trưởng đã tận hiến bao năm qua. Trong tinh thần Lạc Hòa và Ai Ngữ Trưởng đã xây dựng cho chúng tôi một tấm gương soi rọi trong những ngày mang trách vụ người Huỳnh Trưởng áo Lam. Hình ảnh này chẳng bao giờ nhạt nhòa trong tâm trí chúng tôi.

Kính thưa Trưởng Huỳnh Tâm Hòa,

Thoảng qua nhanh những ngày đầu khai khóa ANOMA, anh chị em chúng ta tề tựu cùng nhau dưới mái nhà chung Vĩnh Nghiêm để ôn lại một chặng đường dài kinh qua bao thăng trầm của gia đình Lam. Và từ đó chúng ta như một bầy chim tan tác được hội tụ cùng nhau khai mở mùa Hội mới. Trong sự bao bọc của Hòa Thượng kính yêu, những tưởng anh chị em sẽ được gần gũi cùng Trưởng để sinh hoạt và học tập bao điều ích lợi từ nơi Trưởng, nhưng hoàn cảnh éo le Trưởng phải rời nước trong sự hụt hẫng tiếc nuối của những người ở lại. Tuy rằng nơi phương xa Trưởng không hề rời trách vụ, lại còn thêm phần nặng nề hơn trong công việc. Lần chia tay đó, chúng tôi đã buồn không ít vì sự cảm mến một Huỳnh Trưởng thật nhiệt tình, đơn giản và đầy tố chất của một Trưởng áo Lam.

Và hôm nay,

Mây đã bay về cuối Hạ, những nốt nhạc đã vào phần kết thúc, cả bầu trời trắng bạc những cơn mưa, thay cho chúng tôi những giọt nước mắt thương tiếc Trưởng. Đầu đây, se lạnh vài cơn gió như cơn gió mùa Thu năm nào, Trưởng đã gọi hay chính Trưởng đang về hiện hữu nơi đây có chúng tôi lạnh trống cõi lòng vì sự mất mát này. Ai biệt ly khổ, lời Phật dạy đang vang trong lòng chúng tôi, những người còn ở lại trong dòng đời này, thấm đau nỗi khổ lung linh của Dòng Sông Trăng mà Trưởng đã để lại cho đời...

Và cứ thế dòng đời trôi bất tận hạnh phúc hay khổ đau cứ nối tiếp nhau hoài. Dây thân ái đã kết, lời chia tay đã cùng

Thương tiếc mãi, nghìn thu vĩnh biệt...

Chúng tôi rơi nước mắt chia tay Trưởng, nguyện cầu chư Phật gia độ cho Trưởng được
siêu sinh nơi miền cực lạc.

Chúng tôi tin rằng, nơi miền thanh tịnh đó Trưởng đã mỉm cười yên nghỉ trong hào quang chư Phật.

Nam Mô Siêu Lạc Độ Bồ Tát MAHATAT.

Tiền Người Đi

Ai điếu Hương linh Anh
Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu

Gia đình Áo Lam

Thành tâm qui kính tử tôn –
Tiếp dẫn Đạo sư A Di Đà Phật

Thương ơi .
Trời hồng vừa khuất núi - cánh hạc vút về tây .
Sáu mươi bảy năm chưa mở đường mây
Quá nửa cuộc đời hy sinh cho màu áo

Trời Cali mây mù còn giăng lối
Nẻo về quê càng dịu vợ chờ mong
Kiếp phù sinh trong đục mấy bến sông
Mà thân thể bệnh bỗng đêm nước loạn .

Nhớ Linh xưa
Nhập triều nuôi chí chí ca
Dẫn thân vào ngũ trược chẳng ngại chi
Quê hương ơi ! từng cơn chiến loạn phân ly
Tang thương ấy đến giờ chưa phai nhạt .

Trai áo Lam vào đời bao nguyện ước
Lấy Từ bi dập tắt lửa hung tàn
Cho em thơ vướn lớn giữa trời quang
Cho máu lệ không còn tuôn chảy nữa .

Từ Bắc xuôi Nam cầu Hiền Lương cách trở
Từ Nam ra Hải ngoại muôn thuở một trùng dương
Miền Vĩnh Nghiêm nguy khó mấy chặng đường
Cũng hội tụ tình hoa miền khách địa .

Vô tận lực anh chan hoà tình nghĩa
Truyền cho nhau Ái Hữu một niềm tin
Dòng sông trắng khơi giác niệm viên thành
Anh đã bảo sắc không - không cần hỏi

Vang tiếng hát giữa nương dâu về ba cõi
Đời du ca dòng suối nhạc dâng tràn
Trên chông gai anh nhẹ bước thên thang
Đường Sen trắng toả chân tình đạo hạnh

Tiếng hồng chung rơi đều thâu đêm lạnh
Trên quê hương cô quạnh thiếu tình người
Đêm hoà bình sao mắt mẹ chưa vui ? *
Đàn chim Lạc ra khơi tìm mạch sống .

Từ đồng qua tây bao sông dài biển rộng
Lại kết đoàn vượt sóng đến bờ xa
Nổi tình lam thành thân ái chan hoà
Cho tịnh độ muôn hoa hằng an trụ

Tâm Hoà - Ngô Mạnh Thu
Anh dang vòng tay rộng
Lòng bao dung mà chí hướng vẫn không rời
Là ngọn đèn đêm tăm tối mù khơi
Là bóng mát giữa trời khô nắng hạn
Ngày anh đi nước non buồn vạn dặm
Tâm tà mưa rơi - đàn em thăm lệ sâu
Đại thụ ngã rồi biết nương cây vào đâu ?
Ai soi sáng đêm thâu dài vô tận

Gia đình áo Lam trước linh đài kính cẩn
Niệm hương linh An dưỡng quốc viên thành
Tuy hôm nay anh nhập hoá siêu sinh
Nhưng công hạnh khắc sâu dòng Lam sử .

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo sư A Di Đà Phật
Toàn thể **Gia Đình áo Lam**
Đồng kính bái

Trong giờ Câu Chuyện Dưới Cờ trước quan tài anh Thu tại nhà quán, Khoa, Mỹ, Phương, Hùng hát tiền đưa Anh Thu bài 'Trở Về Dòng Sông Trắng' của huynh trưởng Nguyễn Hoàng Phụng gửi ra từ trong nước.

Bàn Ghế Cũng Mồ Côi

Nguyễn Trung Tín.

Sáng thứ bảy ngày 21 tháng 8 tôi ghé tòa soạn để đưa bài, như một thói quen trước khi vào phòng biên tập tôi rẽ phải, đi qua cánh cửa nhỏ, vào hành lang dẫn đến chỗ ngồi của anh Thu. Nhìn qua khung cửa kính, căn phòng nhỏ vắng vẻ chiếc bàn anh thường ngồi vẫn còn nguyên, bên tay phải là bộ máy vi tính mà anh hay nói đùa là dùng để làm cảnh cho có vẻ văn minh vì anh ít thích dùng, mà cũng chẳng biết dùng nhiều, anh chỉ làm việc bằng xấp giấy và cây bút bi, chỉ khi nào cần lắm anh mới mở ra dùng chút đỉnh, bên tay trái của anh là xấp báo hàng ngày và ngay chính giữa bàn là tấm lịch tháng ghi chép những việc cần làm. Trên xấp báo, số cuối cùng anh đang đọc dở dang vẫn để vậy. Đặc biệt là trên chiếc ghế da, cái áo khoác xanh, cổ màu trắng ngà cũ kỹ còn để nguyên, anh chỉ dùng khi nào đến tòa soạn mà trời chợt lạnh bất ngờ.

Chị Thu và các cháu bận rộn với tang lễ chưa thể đến nhận những di vật của anh, tòa soạn thì không muốn đụng tới vì tôn trọng sự ra đi bất ngờ của anh, nhưng một phần khác tôi cảm nhận được mọi người không muốn hiểu là từ nay anh sẽ không còn hiện diện bên trong tòa nhà to lớn của Công ty Người Việt. Nhất là Thành, người phụ tá thân cận của anh vẫn có vẻ như chờ đợi anh đến.

Còn tôi hàng ngày cứ khoảng 10 giờ sáng là đến tòa soạn, không nhất thiết là để giao bài mà nhiều khi chỉ đến đó nhìn anh ngồi làm việc và chờ đợi anh rủ ra hành lang “làm một điếu” và sau đó qua phòng anh Phạm Quốc Bảo, gọi phon cho Thọ để cùng ra Thanh Mai hay Tịnh Tâm Chay cho buổi ăn trưa. Nếu không thì kéo ra ngoài Croissan Dore làm 1 ly cafe trước khi bắt tay vào công việc cho đến gần 8 giờ tối mới trở về nhà. Hôm nào 11 giờ hơn mà anh chưa đến thì tôi gọi phon về nhà hỏi thăm, nhiều bữa chị Thu cho biết anh không được khỏe nhưng đưa phon thì anh lại nói không có gì, khi nào anh ra tòa soạn sẽ gọi cho biết. Cuộc sống, thời khóa biểu cứ như thế mà đi qua, trừ những lúc tôi hay anh có công tác phải rời Quận Cam.

Hôm nay cũng thói quen đó tôi đến bên khung cửa kính hẹp nhìn vào, chiếc áo xanh cũ vẫn còn đó, chiếc bàn vẫn y nguyên mà chủ nhân của nó không còn nữa. Bỗng nhiên tôi thấy cái bàn và chiếc ghế như là hai đứa trẻ mồ côi. Dĩ nhiên bàn và ghế sẽ không bao giờ biết người chủ của nó chẳng bao giờ trở lại, thật là tội nghiệp. Tôi thì còn có Thành lâu lâu vỗ vai vài cái, anh Bảo nhìn tôi với đôi mắt buồn thông cảm nhưng chiếc bàn và cái ghế kia thì chẳng có ai hỏi thăm. Chúng nó vẫn tưởng người chủ rất nhân hậu của mình hôm nay đi làm trễ, hay có việc phải đi xa vài ngày. Chúng đâu biết rằng hôm nay, khi tờ báo thứ hai ngày 23 tháng tám năm 2004 phát hành và nếu Thành có thói quen lấy số báo

mới ra để trên bàn cho anh thì chắc nó cũng vẫn không hiểu rằng Ngô Mạnh Thu của nó chẳng bao giờ đọc được. Mười hai giờ trưa khi tờ báo xuất hiện, thân xác anh sẽ được ngọn lửa của nhà quàn Peek Family làm cái nhiệm vụ cuối cùng trong tang lễ, xóa sạch dấu tích của anh trên cõi Ta bà này. Nhưng như nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang đã nói trong lễ tưởng niệm đêm thứ sáu: *Dù còn sống hay đã chết, dấu ấn Ngô Mạnh Thu sẽ còn đậm nét trong lòng nhiều người...*

Những người nghệ sĩ lớn thường hay để lại trong tác phẩm của họ những lời tiên đoán về những gì chung quanh mà họ va chạm và ngay chính bản thân của họ trong tác phẩm của mình. Ngô Mạnh Thu đã tiên đoán con đường kết thúc của anh cách đây 40 năm trong “Trường Ca Lửa”. Anh có lòng tin cái chết của người nhân hậu như Ngài Thích Quảng Đức và dù cho ngọn lửa có đốt cháy tan thân xác thì nhân cách của họ vẫn có thể mang lại một nguồn sống mới cho nhân loại hay ít ra cho những người từng biết đến họ.

Tôi đứng nhìn qua khung cửa kính, nhìn bàn ghế mồ côi tội nghiệp và cũng nhìn lại thấy mình cũng tội nghiệp không kém. Bóng dáng của anh, dấu ấn của anh đã ăn sâu vào trái tim tôi từ lúc nào không hay. Cái bàn, cái ghế rồi đây sẽ có người chủ mới, còn thân tâm tôi có hy vọng gì kiếm được người thay thế anh trên con đường sẽ đi? Khi còn nhìn thấy nhau, tôi cũng có nhiều lúc tranh luận với anh ra trò, rất căng thẳng nhiều khi to tiếng, nhưng sau đó thật là thoải mái vì sự tranh luận không nhằm mang lại thắng lợi cho ai mà chỉ là để soi sáng một vấn đề và anh là người luôn luôn đem ra được những vấn đề cho tôi học tập.

Ngày anh ra đi nhiều người đã từ ngàn dặm xa xôi về tham dự lễ tang, những đứa em của anh từ khắp bốn phương trời không về được cũng tìm cách nhắn đôi lời, không ai quên anh được.

Chiếc ghế có cái áo khoác màu xanh cũ vẫn yên lặng kiên nhẫn đợi chờ người chủ, tôi đứng ngoài bốn chôn vì nửa muốn bước vào ngồi vào chiếc ghế đối diện nhưng ngần ngại. Cả hai đang nhìn nhau, thách thức nhau, cuối cùng thì tôi phải chịu thua vì chiếc ghế có áo xanh cũ kỹ và cái bàn có xấp báo hình như nhiều kiên nhẫn hơn tôi. Tôi quay lưng đi về phía hành lang dẫn qua phòng thu thanh của VNCR và thầm nghĩ: “Tôi chịu thua vì thấy chúng nó mồ côi rồi, tội nghiệp, tranh chấp làm gì với những đứa trẻ mồ côi về một tình thương mà chúng chẳng bao giờ có được nữa...” Tự nhiên nước mắt tôi chảy quanh, thì ra tôi cũng không hơn gì cái bàn, cái ghế bất động bên sau khung cửa kính.

[xem tiếp trang 19]

Tiền Người Đi

Tưởng Niệm Cố Huynh Trưởng

Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu

Anh đi để một góc trời
Mây tuôn ngấn lệ nổi đời trăm luân
Vĩnh hằng anh vẫn mùa Xuân
Khắp miền, anh được bao người tiếc thương

Đại Bàng vỗ cánh khoan thai
Cội tùng nở đóa sen đài tháng năm
Lệ ngọc cứ xuống dừng ngăn
Giọt không thay chiếc khăn tang trắng vành

Đến đi sự tử sự sanh
Sắc không một thể, vận hành chiêm bao
Cây bồ đề ấy thuở nào
Bây giờ mẫn nộ ra vào thên thang

Sơn Cư - Thích Tịnh Từ

TRĂNG THU CÒN ĐÓ

Ánh trăng Thu còn đó,
Chim vội về Vô Ưu.
Vợ con giòng lệ nhỏ.
Bạn hữu mắt cay mờ.

Sáu mươi bảy năm dài,
Cánh Đại Bàng tung gió
Cùng đàn chim Lam bay
Theo Trăng, Chim về tổ

Ánh trăng Thu còn đó,
Thu đi ! chẳng đợi mùa.
Lá vàng rơi, bỏ ngõ
Cùng chim đại bớ vợ.

Vĩnh Biệt Thu! Anh Thu!
Trăng ơi! xin mọc chậm,
Cho tôi gửi tâm tư
Con chim đại ngậm ngùi.

Để Tưởng Nhớ Anh Thu
Như Không Vô Văn Phú

Thương Khóc Tâm Hòa

Ngô Mạnh Thu

Tin anh nhập viện hôn mê bất tỉnh

Tôi bàng hoàng run rẩy cả tứ chi
Ôi! đây là tin thật hay hư nhỉ?
Lạc, Loan vội vàng trực chỉ lái xe
"Đường tuy xa nhưng tình không xa"

Tôi bật khóc nhìn anh trên giường bệnh
Mắt đã nhắm, tay chân lạnh toát
Hơi thở còn, nhưng thoi thóp nhịp tim
Chúng tôi về, hai giờ sau anh mất.

Anh Thu ơi!
Thế là hết ! Từ nay vĩnh biệt!
Chia ly này đau xót lắm bạn ơi.
Ngăn làm sao lệ vẫn tuôn rơi
Khóc thương bạn sao ra đi vội vã
Bỏ vợ hiền bỏ cả con thơ
Đàn cháu đại đang chờ ông bỗng bẽ
Bỏ bạn bè, bỏ cả áo màu lam

Tâm Hòa ơi !
Biết thân là giả tạm
Cõi ta bà tạm bợ trả vay
Nhưng mắt mắt này để mấy ai nguôi?
Áo màu lam còn cài hoa sen trắng
Nay họp đoàn lại thiếu vắng bóng anh
Thầy Cô nhớ, bạn bè thương tiếc
Mất anh rồi, ôi ! hỡi Tâm Hòa

Anh đã chết, nhưng tên anh không chết
Chuông chùa vang còn vọng bước chân anh
Nơi Phật đài nhìn hương khói mong manh
Anh em khóc, khóc thương người bạn tốt
Xin cúi chào bằng vòng tay tiễn biệt
Cùng nguyện cầu linh hồn anh siêu thoát
Nơi niết bàn, Cục lạc đón anh về.

Trần Hồng Loan
San Diego, 11PM 21/8/04

Lối Về Tịnh Độ

Lối Về Tịnh Độ

Tôi từ Raleigh, North Carolina đến phi trường Chicago ngày thứ Năm 19/8/04, trong khi chờ chuyển bay sang Santa Ana dự tang lễ anh Ngô Mạnh Thu, tôi phân các anh huynh trưởng để biết rõ ai sẽ đón tôi. Tôi cảm nhận một mất mát: lần nào về Cali, tôi chỉ cần liên lạc với anh Thu, thế nào cũng có người đón, thường là anh Tuệ Linh, chị Hằng, hoặc chính anh. Lướt về thì là anh Thu và anh Phạm Quốc Bảo. Lần nào anh Thu cũng tặng cho một gói bánh ngọt để ăn thêm trên đường về, dù tôi đi một mình hay đi cùng nhà tôi.

Nhìn trời cao trong xanh qua khung kính phi trường, tôi thấy lòng chùng xuống vì ăn năn hối hận. Đã đôi lần tôi “làm khổ” anh về việc làm Bản Tin. Nhưng dù tôi cố cần nhẫn cử như mấy thì anh cũng cười xòa, nói đùa, rồi ghẹo tôi “Thờ đi”, chưa bao giờ anh phiền trách tôi dù tôi làm nhiều lầm lỗi trong trách nhiệm.

Anh là người anh cả mẫu mực, đầy tình thương, ngoài việc hướng dẫn trong sinh hoạt AHVN và GDPT, anh còn để ý chăm lo cả hạnh phúc riêng tư cho chúng tôi. Anh thường khuyên tôi bớt hoạt động, để dành thời gian cho gia đình. Anh gần gũi và thương hai vợ chồng tôi lắm. Với tôi, anh còn là “quân sư” trong nhiều lãnh vực đời sống, tư tưởng, và sự tìm tòi hiểu biết về cả đạo lẫn đời. Các bài học thực tiễn tôi nhận được qua cách hành xử và lời khuyên của anh: Về cách làm việc: “Từ từ, cứ thong thả mà làm” - Về giá trị con người: “Người không có đạo đức thì không thể làm chuyện gì có ích lợi cho đời, dù tài giỏi đến đâu” - Về cư xử: “Từ bi, tha thứ, xả bỏ, hy sinh” ‘Đại gì mà giận’ .v.v Anh giảng giải cặn kẽ về lịch sử GĐPT, về con người áo lam của từng thời đại. Anh giải đáp thắc mắc của chúng tôi mà không phán xét, không phê bình. Lần cuối cùng anh gọi phân cho tôi là để nhắc tôi nộp bài cho Kỷ Yếu AHVN. Chỉ hai ngày sau thì anh xa chúng tôi vĩnh viễn. Lần đó, bao nhiêu thắc mắc về khổ nạn hiện tại trong ban hướng dẫn GDPT, và lời dạy của quý Thầy nhân chuyển chúng tôi về Việt Nam, tôi đem ra hỏi và tâm sự hết với anh.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ tôi là con nhỏ được anh cưng nhất, và vì cưng nên hư. Tôi hay phàn nàn, khiêu nại, mè nheo anh, và chỉ anh mà thôi, tuyệt nhiên tôi chưa dám “làm khổ” hay lấu bầu với anh chị nào. Anh Thu gọi tôi và Phương là hai con lằng quăng, vì hai chúng tôi dễ gặp nhau là lằng xăng cười đùa quạ phá y như hai con lằng quăng. Tôi gọi anh là Đại Bàng trong một bài viết, bằng niềm thương quý sâu xa của lòng tôi, rồi một số anh chị khác với nhiều lý do cũng vui đùa ưu ái gọi anh “Đại Bàng”. Từ đó, tên này “chết” với anh luôn.

Suốt mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, tôi tập hát bài “Trở Về Giòng Sông Trắng” để tiễn đưa anh. Bài này do huynh trưởng Đức Quảng Nguyễn Hoàng viết trong giây phút

xúc động khi nghe tin anh Thu ra đi (cảm ứng từ bài Giòng Sông Trắng của anh Thu). Anh Thu xả bỏ tấm thân buổi tối thì sáng ra tôi nhận được bài hát này do tác giả gửi từ quê nhà, với lời yêu cầu tôi hát tại tang lễ của anh. Tôi chưa từng hát đơn ca, nhưng để đáp lại tấm lòng tác giả, tôi đã lấy hết can đảm nhờ anh Lê Văn Nam tập cho tôi, chỉ vài phút cuối cùng trước khi tôi lên đường nhìn anh Thu lần cuối. Anh Nam cũng là người đã mướn mộ anh Thu từ ngày còn sinh hoạt ở Việt Nam. Anh Nam nhờ tôi thấp nén hương lòng cho người anh đồng chí về cả đạo pháp lẫn văn nghệ. Nhà tôi, Lê Đình Du, thể hiện lòng thương tiếc anh qua việc an ủi và nhắc nhở tôi mua vé máy bay, sẵn sàng hỗ trợ mọi việc cho tôi yên tâm đi ngay khi nhà sẽ có khách từ bên Nhật sang. Ai cũng thương mến anh. Tôi chưa nghe một ai trách móc anh.

Trên máy bay nghĩ đến anh, nhiều lần tôi không ngăn được dòng nước mắt, dù biết rằng sự luyến tiếc chỉ làm cản bước đi thênh thang của anh. Trong nước mắt, tôi thấy mình ích kỷ. Tôi khóc vì thương tôi phải xa anh, khóc vì sự mất mát của mình, khóc vì sao anh dễ thương như vậy mà mình không tận lực thương mến để trợ lực anh mà còn mè nheo đủ chuyện về bài vở và thời hạn ra báo. Thực tâm tôi vui mừng vì anh đã ra đi nhẹ nhàng, mau chóng, không bệnh nặng, không đau đớn hay sợ hãi điều gì. Anh ra đi an nhiên tự tại. Việc gì anh cũng “take time” từ từ mà làm, nhưng chuyển ra đi cuối cùng của anh thì lại nhanh quá ! Trong lúc gia đình anh toan tính đưa anh sang nhà thương khác, trong lúc toàn thể anh chị em áo lam đang thành tâm cầu an cho anh, các anh chị khắp nơi trong và ngoài nước phân về Bản Tin thăm hỏi, anh Lê Viết Lâm ở Úc là người cuối cùng nghe tin anh Thu còn sống, thì chỉ vài giây sau, tôi nghe tin dữ, với niềm đau xót bàng hoàng :”Anh Thu đã qua đời rồi Mỹ ơi!” Anh Ngân khóc nghẹn ngào qua phân.

Anh Thu đã xa chúng em thật rồi !

Đại bàng đã vỗ cánh xa bay!

Tôi tin là anh Thu sẽ về cõi Tịnh Độ, vì ngay khi sống trong cõi ta bà anh đã đem Tịnh Độ đến cho nhiều người, anh đã là nơi nương tựa của biết bao đàn em thương mến. Anh là gạch nối màu trắng giữa bao nhiêu giận hờn tranh chấp, là đất lành cho bao nhiêu cánh chim lam bay về, dù về thật sự hay về trong tâm tưởng. Căn nhà anh chị ở là nơi tụ họp thân thương để bao chiếc áo lam từ muôn hướng dừng chân bất cứ lúc nào.

Với tôi, cõi cực lạc chắc cũng chỉ vui bằng những giờ phút anh em áo lam chúng tôi hòa chung vui họp dưới đàn nho xanh sau vườn nhà anh.

Tôi nhắm niệm Phật A Di Đà cầu anh vắng sanh dù tôi tin chắc rằng anh sẽ về miền Cực Lạc.

Tâm Diệu – Dương thị Mỹ

Nhớ Anh Ngô Mạnh Thu

Hồng Nga

Và cũng từ đó, sự thân thiết cộng với thứ tình cảm ngọt ngào như ruột thịt đã mang tôi đến với gia đình Anh lúc nào không hay, không biết? Tôi được Anh và Chị thương và nâng đỡ như đứa em gái nhỏ không nhà. Tôi rất thích món Bún ốc mà chị Thu lại là người có biệt tài nấu món này ngon tuyệt cú mèo. Thịnh thoảng tôi và chị Bích Huyền vẫn thích đến thăm Anh Chi, nửa để tìm được bữa cơm đầm ấm quên đi những muộn phiền chung quanh; nửa để nghe Anh nhắc nhở an ủi hoặc khuyên bảo những điều cần thiết! Cứ mỗi lần sắp ngã quỵ, tinh thần sa sút, chỉ cần nói chuyện với Anh đôi phút, nhìn nụ cười hiền hòa, sự cân nhắc và khoan dung độ lượng của Anh, tôi bỗng chốc quên đi tất cả, lòng nhẹ nhàng bình thản lạ lùng.

Thời gian qua nhanh thật, mới đó mà VNCR đã hơn 10 tuổi! Cách đây sáu năm, căn bệnh ung thư đã cướp đi người anh, người Thầy khả kính của tôi là anh Lê Đình Điều. Tôi phải mất một thời gian khá dài để tự vực dậy. Vết thương chưa kịp lành thì lại đến phiên Anh!!! Tôi nhận được tin Anh qua đời lúc đang cùng phái đoàn du lịch đi Tây Âu do chị Simone Nga tổ chức. Hôm đó dùng chân lại ở Mont Martre để ăn cơm trưa, chị Simone Nga bỗng kéo tay tôi và chị Mỹ Sương đi chậm lại. Tôi thoáng giật mình vì thấy tay chị run run và mắt chị ướt ướt! Chị nghẹn ngào, tiếng nói như đứt quãng: '*Anh Thu vừa mất cách đây mấy tiếng, bị Tai biến mạch máu não!!!*

Trời ơi sao lại có thể như thế này??? Tàn nhẫn quá!!! Cả Đoàn người trước mặt bỗng nhoe đi. Tôi muốn nói với họ đừng bước quá nhanh, hãy đi thật chậm, cho tôi nhìn rõ khuôn mặt từng người, cho tôi tìm hình bóng người Anh thân yêu của tôi! Không tôi không thể tin những gì chị Simone vừa nói là sự thật. Có thể Anh vắng mặt vì Anh đang đi với Anh Phạm Quốc Bảo thăm người bệnh hoặc bận một vài việc trên Chùa? Hay tối hôm qua lúc trời xuống lạnh, Anh lại quên đội mũ nên bệnh nhức đầu trở lại và bây giờ Anh chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi vài giờ sẽ khỏi ngay thôi! Mai, chiều, tôi vẫn còn gặp Anh kia mà!!! Tôi sẽ vẫn thấy hình dáng quen thuộc của Anh! Tôi sẽ không bao giờ thiếu Anh trên đoạn đường trước mặt! Nhớ lại cả khoảng thời gian dài, khi các con tôi chưa lập gia đình, tôi chưa có cháu nội ẵm bồng... Sáng sáng lúc Thành phố còn đang yên giấc thì tôi, Nguyễn Trường, Anh và anh Vũ Ánh đã lặng lẽ chia sẻ nhau từng cơn mưa nặng hạt, từng đợt gió giông bất chợt để giữ đúng giờ phát thanh, đem tiếng nói gửi đến Quý thính giả mỗi ngày. Sau này vì nhu cầu phát triển, đài có thêm chương trình cuối tuần trên làn sóng 1190AM, tôi và nhóm thực hiện lại có dịp gặp Anh nhiều hơn, được Anh cận kề chỉ bảo cho những thiếu sót cần sửa chữa. Hình ảnh cảm động nhất là khi đêm về đã khuya, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của từng đứa em, Anh đã bày tỏ sự quan tâm, chăm sóc chúng tôi bằng cách tự tay đi mua ổ bánh mì, ly cà phê về ăn chung. Những điều nhỏ bé lật vật tưởng như không có gì nhưng thật sự đã để lại trong lòng mọi người những kỷ niệm khó quên!!!

Như tôi lần cuối cùng gặp Anh là chiều thứ sáu 13/8 trước khi tôi lên máy bay đi Tây Âu một ngày. Anh đã ăn cần dặn dò như lo cho người thân sắp đi xa. Anh nói: 'Ừ, đi cho vui, nhưng nhớ phải mang theo áo ấm, thời tiết bên đó nắng mưa bất chợt đấy!!! Chỉ ngần đó thôi, chỉ những lời giản dị mà Anh trao cho, Anh đâu có biết nó trở thành hành trang cho tôi suốt 14 ngày du lịch đó đây. Người ta thường dùng câu 'đau như cắt' để diễn tả nỗi đau đớn cùng cực mà chúng ta khó chấp nhận! Riêng tôi nếu bây giờ ai cầm dao sẽ quả tim tôi ra hàng trăm mảnh cũng không đau bằng nỗi đau tôi mất Anh!!! Anh không phải là máu mủ ruột thịt của tôi, nhưng tôi nặng tình như vậy vì tôi nhận nơi Anh quá nhiều. Với tấm lòng bao la rộng mở, Anh luôn luôn đưa đôi bàn tay ấm áp để đỡ nâng, chia sẻ chân tình với tôi từng đổi thay, thăng trầm, nghiệt ngã trong đời sống. Từ đây tôi như con chim non đã mất đi tổ ấm. Tôi lạc lõng bơ vơ giữa dòng đời xa lạ! Tôi không biết làm gì để chống chọi với bão táp mưa sa? Tôi muốn khóc thật nhiều để vơi đi mối sầu nặng trĩu trong lòng! Nhưng nước mắt dường như cũng đi đâu vắng??? Tại sao và tại sao???

Có phải Chết là Hết?? Chết là mọi việc sẽ được xếp vào trang lưu trữ? Và thời gian sẽ trôi mau, chôn vùi tất cả những gì mình lưu luyến? Mọi người rồi ai cũng có cuộc sống riêng, họ sẽ trở lại sinh hoạt thường nhật, vui với gia đình với bạn bè, người thân và bỏ lại sau lưng tất cả ưu tu, phiền muộn mất mát ngày hôm nay?

Tôi không nghĩ như vậy. Đối với tôi, chết có nghĩa là mọi người sẽ nhìn thấy tên mình in rõ và đậm nét trong trang Cáo phó và Phân ưu mà thôi, chứ chết làm sao được? Như Anh tôi tin là vật đổi sao dời trăm lần, dù năm hay mười năm nữa vẫn không thể nào ai quên được tên Anh, không thể nào để trôi vào dĩ vãng một con người sống trọn vẹn vì người khác. Cuộc đời này vô thường quá! Nhưng tôi thì bất thường! Tôi nhỏ nhoi và yếu đuối, không chịu đựng nổi những nắng mưa bất hạnh! Tôi cần có những người như Anh dìu dắt tôi đi hết quãng đường còn lại. Nhưng rất tiếc Anh ra đi vội quá. Chỉ vài ngày nữa tôi trở lại Cali mà Anh không đợi!! Tôi không kịp nói với Anh lời từ tạ, không kịp kể cho Anh nghe những điều tôi học hỏi nơi xứ người. Tôi nhớ Anh quá! Tình cờ cuối tuần qua, tìm tôi thất lại khi nghe giọng nói trầm trầm, ấm áp của Anh giới thiệu chương trình: '*Chúng ta đi mang theo Quê hương.*'

Thưa Anh, em buồn lắm. Mỗi lần đi ngang phòng thu là mỗi lần em cảm thấy khỏe mắt mình cay cay. Nhưng thôi Anh hãy ngủ yên, đừng mãi bận tâm lo cho đàn em nhỏ. Rồi một ngày nào, em ao ước được gặp lại Anh, dù chỉ trong mơ, được nắm bàn tay Anh đã từng dắt em đi từ những ngày chập chững trong ngành Phát thanh, được ngắm nụ cười khoan dung độ lượng của Anh.

Hồng Nga

Bàn Ghế Cũng Mồ Côi

Nguyễn Trung Tín.

Sáng thứ bảy ngày 21 tháng 8 tôi ghé tòa soạn để đưa bài, như một thói quen trước khi vào phòng biên tập tôi rẽ phải, đi qua cánh cửa nhỏ, vào hành lang dẫn đến chỗ ngồi của anh Thu. Nhìn qua khung cửa kính, căn phòng nhỏ vắng vẻ chiếc bàn anh thường ngồi vẫn còn nguyên, bên tay phải là bộ máy vi tính mà anh hay nói đùa là dùng để làm cảnh cho có vẻ văn minh vì anh ít thích dùng, mà cũng chẳng biết dùng nhiều, anh chỉ làm việc bằng xấp giấy và cây bút bi, chỉ khi nào cần lắm anh mới mở ra dùng chút đỉnh, bên tay trái của anh là xấp báo hàng ngày và ngay chính giữa bàn là tấm lịch tháng ghi chép những việc cần làm. Trên xấp báo, số cuối cùng anh đang đọc dở dang vẫn để vậy. Đặc biệt là trên chiếc ghế da, cái áo khoác xanh, cổ màu trắng ngà cũ kỹ còn để nguyên, anh chỉ dùng khi nào đến tòa soạn mà trời chợt lạnh bất ngờ.

Chị Thu và các cháu bận rộn với tang lễ chưa thể đến nhận những di vật của anh, tòa soạn thì không muốn đựng tới vì tôn trọng sự ra đi bất ngờ của anh, nhưng một phần khác tôi cảm nhận được mọi người không muốn hiểu là từ nay anh sẽ không còn hiện diện bên trong tòa nhà to lớn của Công ty Người Việt. Nhất là Thành, người phụ tá thân cận của anh vẫn cứ về như chờ đợi anh đến.

Còn tôi hàng ngày cứ khoảng 10 giờ sáng là đến tòa soạn, không nhất thiết là để giao bài mà nhiều khi chỉ đến đó nhìn anh ngồi làm việc và chờ đợi anh rủ ra hành lang “làm một điếu” và sau đó qua phòng anh Phạm Quốc Bảo, gọi phôn cho Thọ để cùng ra Thanh Mai hay Tịnh Tâm Chay cho buổi ăn trưa. Nếu không thì kéo ra ngoài Croissan Dore làm 1 ly cafe trước khi bắt tay vào công việc cho đến gần 8 giờ tối mới trở về nhà. Hôm nào 11 giờ hơn mà anh chưa đến thì tôi gọi phôn về nhà hỏi thăm, nhiều bữa chị Thu cho biết anh không được khỏe nhưng đưa phôn thì anh lại nói không có gì, khi nào anh ra tòa soạn sẽ gọi cho biết. Cuộc sống, thời khóa biểu cứ như thế mà đi qua, trừ những lúc tôi hay anh có công tác phải rời Quận Cam.

Hôm nay cũng thói quen đó tôi đến bên khung cửa kính hẹp nhìn vào, chiếc áo xanh cũ vẫn còn đó, chiếc bàn vẫn y nguyên mà chủ nhân của nó không còn nữa. Bỗng nhiên tôi thấy cái bàn và chiếc ghế như là hai đứa trẻ mồ côi. Dĩ nhiên bàn và ghế sẽ không bao giờ biết người chủ của nó chẳng bao giờ trở lại, thật là tội nghiệp. Tôi thì còn có Thành lâu lâu vỗ vai vài cái, anh Bảo nhìn tôi với đôi mắt buồn thông cảm nhưng chiếc bàn và cái ghế kia thì chẳng có ai hỏi thăm. Chúng nó vẫn tưởng người chủ rất nhân hậu của mình hôm nay đi làm trễ, hay có việc phải đi xa vài ngày. Chúng đâu biết rằng hôm nay, khi tờ báo thứ hai ngày 23 tháng tám năm 2004 phát hành và nếu Thành có thói quen lấy số báo

mới ra để trên bàn cho anh thì chắc nó cũng vẫn không hiểu rằng Ngô Mạnh Thu của nó chẳng bao giờ đọc được. Mười hai giờ trưa khi tờ báo xuất hiện, thân xác anh sẽ được ngọn lửa của nhà quản Peek Family làm cái nhiệm vụ cuối cùng trong tang lễ, xóa sách dấu tích của anh trên cõi Ta bà này. Nhưng như nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang đã nói trong lễ tưởng niệm đêm thứ sáu: *Dù còn sống hay đã chết, dấu ấn Ngô Mạnh Thu sẽ còn đậm nét trong lòng nhiều người...*

Những người nghệ sĩ lớn thường hay để lại trong tác phẩm của họ những lời tiên đoán về những gì chung quanh mà họ va chạm và ngay chính bản thân của họ trong tác phẩm của mình. Ngô Mạnh Thu đã tiên đoán con đường kết thúc của anh cách đây 40 năm trong “Trường Ca Lửa”. Anh có lòng tin cái chết của người nhân hậu như Ngài Thích Quảng Đức và dù cho ngọn lửa có đốt cháy tan thân xác thì nhân cách của họ vẫn có thể mang lại một nguồn sống mới cho nhân loại hay ít ra cho những người từng biết đến họ.

Tôi đứng nhìn qua khung cửa kính, nhìn bàn ghế mồ côi tội nghiệp và cũng nhìn lại thấy mình cũng tội nghiệp không kém. Bóng dáng của anh, dấu ấn của anh đã ăn sâu vào trái tim tôi từ lúc nào không hay. Cái bàn, cái ghế rồi đây sẽ có người chủ mới, còn thân tâm tôi có hy vọng gì kiếm được người thay thế anh trên con đường sẽ đi? Khi còn nhìn thấy nhau, tôi cũng có nhiều lúc tranh luận với anh ra trò, rất căng thẳng nhiều khi to tiếng, nhưng sau đó thật là thoải mái vì sự tranh luận không nhằm mang lại thắng lợi cho ai mà chỉ là để soi sáng một vấn đề và anh là người luôn luôn đem ra được những vấn đề cho tôi học tập.

Ngày anh ra đi nhiều người đã từ ngàn dặm xa xôi về tham dự lễ tang, những đứa em của anh từ khắp bốn phương trời không về được cũng tìm cách nhắn đôi lời, không ai quên anh được.

Chiếc ghế có cái áo khoác màu xanh cũ vẫn yên lặng kiên nhẫn đợi chờ người chủ, tôi đứng ngoài bốn chôn vì nửa muốn bước vào ngồi vào chiếc ghế đối diện nhưng ngần ngại. Cả hai đang nhìn nhau, thách thức nhau, cuối cùng thì tôi phải chịu thua vì chiếc ghế có áo xanh cũ kỹ và cái bàn có xấp báo hình như nhiều kiên nhẫn hơn tôi. Tôi quay lưng đi về phía hành lang dẫn qua phòng thu thanh của VNCR và thầm nghĩ: “Tôi chịu thua vì thấy chúng nó mồ côi rồi, tội nghiệp, tranh chấp làm gì với những đứa trẻ mồ côi về một tình thương mà chúng chẳng bao giờ có được nữa...” Tự nhiên nước mắt tôi chảy quanh, thì ra tôi cũng không hơn gì cái bàn, cái ghế bất động bên sau khung cửa kính.

[xem tiếp trang 19]

Nguyễn Du than thở không biết ba trăm năm sau có ai còn khóc được cho Tố Như, còn anh Thu

Ngô Mạnh Thu

Người Lái Đò Trên Dòng Sông Trăng...

*Còn đây lẻ lạc con người
Vườn hoa gác cũ lệ đời đã xa
(Trịnh Công Sơn)*

Vạn pháp vô thường, nên danh chẳng thật có. Thân phận con người nổi trôi bọt bèo, hợp tan, biến hiện theo dòng sinh diệt, diệt sinh... Mỗi ngày qua, tôi cảm nghiệm sâu sắc hơn điều này và nhiều thêm nữa từ sự đột biến ngã quy, và đột ngột qua đời của người Anh thương quý Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu.

Chỉ trong một khoảnh khắc thời gian thật ngắn ngủi, bằng sự ra đi của chính mình, người nhạc sĩ Ngô Mạnh Thu đã làm thành một tác phẩm lớn, một bản Thiên Ca, Đạo Ca và Tình Ca Quê Hương bằng những ca từ "sắc không vô hình tướng", mà "thơm ngát ý nguyện cầu"... Tác phẩm như tia chớp sáng lóe xẹt ngang trên đỉnh phận con người, bất chợt, bắt mình phải dừng lại giây lát để một lần tự hỏi với chính mình: "lạ hư hay ảo?".

Và trong thời khắc vỡ bùng tính giác ấy, biết đâu tất cả chúng ta sẽ có cơ hội tung mình truôn tới, vượt qua mọi trật tự tù ngục hạn hữu của không gian và thời gian, nghĩa là đứng vào cái lúc tia sáng lóe Ngô Mạnh Thu như ngọn thiên tượng vung cao rồi bất thần quật xuống, đánh dội thật mạnh làm đau điếng tận cùng tâm thức đang đóng đầy bụi mờ, thì cũng là lúc ta còn kịp nhận ra, rằng, mình cũng đang mang một "cõi hình phù du", thì có cần hỏi thêm chi về chuyện "hư hay ảo"...

Từng ngày qua, là những ngày đã mất, điều mà tôi đã cảm nhận kia lại thêm phần thấm đậm nhờ từ câu chuyện do anh Tâm Trí Nguyễn Quang Vui kể lại chung quanh cái Pháp danh TÂM HÒA ở một buổi chiều tại ngôi nhà vốn từ lâu đã chẳng còn có ai là chủ, và ai là khách, bởi chủ nhân của nó - Anh

Thu - là người thích quanh năm bầu bạn...

Hơn 40 năm trước, sau ngày di cư, hai Anh Thu và Vui đã có cơ duyên quen biết nhau khi theo học trường Nhạc tại Sài Gòn. Thưở ấy cuộc sống hai người thanh niên trai trẻ như đã hòa thành một thể, nhờ Anh Thu có một Bà Mẹ nhất mực thương đùm trẻ con bơ vơ "cơm hàng cháo chợ" như thương chính con ruột của mình, để lúc nào cũng san sẻ hòa chung cho chúng một bát cơm đầy, một vốc rau xanh, một đĩa đậu rán trong mọi lúc đói lẫn khi no... Tuổi trẻ các anh lớn dậy hồn nhiên, sung mãn, ấp đầy nhiệt huyết hòa điệu với nhau trong một Tình Thương của Mẹ. Mà chắc cũng nhờ như vậy nên Anh Thu đã sẵn mang một giòng máu đậm tình nhân nghĩa, một tâm hồn hòa ái khi sai bước vào đời giữa lúc quê hương ngập tràn khói lửa chiến chinh, để cất tiếng lời gọi mời tình thương đồng loại, xóa dấu hận thù đang bao trùm khắp nơi nơi: "Đi nhau cho nhau nhận rõ lòng nhau... Đi nhau đưa nhau chạy trốn khổ đau... Đi nhau qua cơn lo sợ... Xin đi nhau bằng đôi mắt bao dung cười, và đi nhau tìm qua hướng chói chang mặt trời. Xin đi nhau qua khổ đau, xin đi nhau trong dài lâu..."

Anh Vui đã gia nhập Gia đình Phật tử sớm hơn Anh Thu, vì thấy nhu cầu văn nghệ đang cần thêm người phụ trách, nên đã rủ Anh Thu cùng tham gia, nhưng bấy giờ Anh Thu chỉ nhận phần hướng dẫn văn nghệ cho gia đình làm chính.

Dần dà vì nhu cầu thăng tiến bản thân và đoàn thể, để trở thành Huynh trưởng chính thức của Gia đình Phật tử thì một trong các yếu tố phải có mà tất cả đoàn viên cần làm là quy y Tam Bảo, như vậy mới thực thụ là Phật tử sống trong khuôn

pháp giới đã quy nguyện. Cho nên vì thế mà anh Vui một lần nữa đã nài ép Anh Thu "phải quy y để có Pháp Danh, mới có thể trở thành Huynh Trưởng". Và nhân khi có đợt quy y do Thầy Tâm Giác chủ trì, anh thúc giục Anh Thu, nhưng lúc này tuy còn rất là trẻ, Anh Thu đã tâm sự: "thật tu thì tự bản thân tu tập được rồi, đâu nhất thiết phải có pháp danh...". Nhưng rồi anh Vui nản nỉ mãi, tự động làm luôn giấy xin quy y cho Anh Thu. Và khi Thầy Tâm Giác thiết lễ ghi Phái đã có lời nhận xét rằng "... vì thấy cái nét hòa ái, hiền từ thể hiện ngay trong mọi cung cách hành xử và khuôn mặt của anh, nên đặt Pháp danh là TÂM HÒA..."

Vậy là cái pháp danh TÂM HÒA đã có từ lúc đó. Mà suốt cả cuộc đời của Anh Thu về sau này luôn thể hiện không một mảy may sai lệch. Trong mọi tình huống cuộc đời, Phật tử Ngô Mạnh Thu đã "lùng lừng mà đi" giữa dòng thác lũ oan khiên của mọi thời thế diễn bày muôn trùng sự sai biệt bất đồng...

Anaheim, buổi tối nơi con phố tình thâm, tử gian nhà nhỏ nhìn ra sân trước, hàng cây cọ tựa hồ đang "đứng lặng trầm tư" ngóng đợi một bóng hình thân quen từ đây đã không còn dịp quày lại. Ánh đèn vàng hắt hiu từ một góc tường phả ra không đủ làm sáng hết căn phòng nhỏ, nhưng vẫn đủ làm nên một sự ấm cúng đang là điều rất cần thiết cho gia đình, và cả cho chúng tôi ở vào cái khoảnh khắc nặng nhọc đang tập nhẫn chịu một sự thay đổi đột ngột và lớn lao, sự ra đi vĩnh viễn của Anh Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu.

Nhìn sâu trong đôi mắt của người đang kể chuyện - anh Tâm Trí Quang Vui - có điều gì như sóng xô từ một cõi trùng khơi kéo vào tận bãi

sâu, quần quít, lôi kéo nhau tạo thành âm ba của bản tình ca dạt dào, bãi bờ lưu luyến, rồi cũng có lúc phải cuốn rút xa xôi, trở ra miền vô tận. Câu chuyện có lúc như ánh lửa bập bùng giữa đêm sâu, có lúc như lửa rừng rừng: khóc!!! Lửa thấp lên soi rọi ba nghìn phương thế giới "trăm lời biển dâu", lửa khơi nguồn từ một thuở vang vang bản Trường Ca do Anh Thu sáng tác, và anh Vui đã có phần góp công tổng phổ và phân phổ...

*Anaheim, ngày tháng in hấn thành nổi nhớ... nơi chốn ngày xưa tôi hồ mơ nghe như quỳện giữa mùi hương thoang thoang tỏa ra từ bát nhang trên bàn thờ Phật, vang vang có tiếng dếp lép xẹp, và bóng dáng Anh Thu hiện rõ sau màng tường vôitrắng với nụ cười hân hoan như thể lúc nào cũng sẵn lòng chờ bạn đến chơi, rồi tiếng róc rách mỗi khi Anh nâng ấm rót trà thơm ra tách:

Mời nhau một chum trà thơm
Thơm từ tâm, thơm lừng hương Đạo
Thơm nghĩa bầu bạn, thơm tình anh em
Dòng sông Trăng sáng êm êm
Tâm Hòa vụt nở bên thềm Lãng Nghiêmm...

Bộ đồ nhật bình màu lam nhạt, hay nâu sòng là điều đã vĩnh viễn ghi khắc đậm sâu trong cõi ức tôi hình ảnh hiền hòa và chân chất thể hiện trong từng động tác của Anh, và cũng từ cái cung cách bình dị trong đời sống thường nhật ấy, tôi cảm nhận dung chất hài HÒA thoát ra từ TÂM Anh dấu "sắc không vô hình tướng", vậy mà đã đủ sức tỏa vào cái thế giới ba nghìn phương "trăm lời biển dâu" một sự bình yên "thơm ngát ý nguyện cầu".

Mời nhau, ta mời nhau
Chum trà thơm, thơm lừng hương Đạo
Thơm tình Anh, thơm nghĩa ân sâu
Dòng Sông Trăng sáng bấy lâu
Quây Kim Cang đổ bên cầu nhân sinh.
Mỗi ngày qua, là những ngày đã mất, biết tìm đâu giữa không khí ngọt ngọt của địa cầu lao ngục một

chút tự do đích thực, "như con chim trong lồng thềm bầu trời bên kia màn lưới, như con én trong chạu mơ sống lại biển rộng sông dài. Là con người trên trái đất, ai không yêu tự do... Tự do đi...".

Hôm nay, Anh Ngô Mạnh Thu đã vươn cánh bay về miền tự do đích thực, và ở đó tiếng vỗ cánh vẫn đồng vọng âm ba một bản tình ca Quê hương thiết tha, báo hiệu một sự bắt đầu của một vụ mùa thanh bình: "tôi đã thấy từ đồng hoang lúa ngô đã xanh tốt trở bóng. Tôi đã thấy từ bờ tre tiếng ai cười nói vang trên ruộng đồng. Tôi đã thấy từ dòng sông tiếng mái chèo khua nước thật đông. Tôi đã thấy người nhìn nhau... Tôi đã thấy từng bàn tay run run mừng đón nhau trên đường về... Tôi đã thấy ngọn triều lên xóa tan đi dấu nhả trên cát mềm... Tôi đã thấy đường sạch trơn đưa tôi về tháng năm dịu hiền...".

Anaheim, những ngày tháng không quên, Tôi ngồi đây bên cạnh người bạn già của Anh Thu - Tâm Trí Nguyễn Quang Vui - để nghe Lửa, lửa tỏa bùng, lửa thâm trầm, lửa hòa nhập trong cung điệu người kể và lan tỏa vào lòng người nghe... Lửa rừng rừng khóc!!!

*Thì ra, lúc sống cho đến ngày ra đi, bản thân của người Huỳnh trưởng khả kính Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu đã là một bản trường ca bất tuyệt, như chính là ngọn lửa kia, một thời cháy bỏng, chan hòa, nhập vào hồn người, lửa phát tỏa nghìn tia ấm cho cõi đời thôi băng giá... Rồi mai, sẽ còn nguyên vẹn đây một ngọn lửa sáng rực, như ánh đuốc soi đường cho bao thế hệ các em của Anh tiếp bước, như lời nguyện Anh đã nhắn nhủ: "Chúng con xin nguyện theo bước Thầy, như ngày nào tìm hồng Quảng Đức, đã nêu cao nguồn đạo Từ Bi, bao nhiêu năm nay còn sáng soi. Chúng con xin nguyện theo bước Thầy, Tâm Bồ Đề vẫn hằng kiến cố, quyết hy sinh vì đạo Từ Bi, đem yêu thương xóa mờ oán thù... Trong tấm tối Hương Sen tỏa ngát, trong u sâu Hoan hỷ tràn dâng, trong nguy khó

nêu cao Đại Dũng, không phân vân không chút ngập ngừng...".

Giờ đây, trong mọi thế cách khác nhau, mỗi chúng ta với tình thương và lòng trọng nề Anh Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, đã dành tặng cho anh nhiều cái tên, nhiều tước vị, và một vị trí... Đứng trước hoàn cảnh đó, bao giờ và vẫn bao giờ, với Anh Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, cũng chỉ có một lời nói tưởng chừng rất băng quơ: "Thì cứ để đó", bởi Anh Thu muốn vẫn là Anh Thu chứ không thể là ai khác biệt. Anh Thu không nhận tên, và cũng không nhận mọi tước vị, dù điều đó rất xứng đáng. Nhưng cũng không có nghĩa là Anh hờ hững với mọi tấm lòng thương kính trông cậy nơi Anh... nên Anh chỉ nhận việc, để một đời miệt mài với cái công việc rất bình thường của NGƯỜI LAI ĐỒ TRÊN DÒNG SÔNG TRĂNG...

Anh Thu ơi,
Hôm nay ngày tiễn anh, em hồ mơ thấy một Dòng Sông năm cũ, một ánh Trăng xưa vắng vặc đêm sâu đã chan hòa với Lửa, và người lái đò Ngô Mạnh Thu đã khua mái chèo một chuyến về Ngạn. Anh với Sông, với Trăng, với Lửa đã hòa thành một, còn lại em nâng chum trà kính tiễn:

Mời Anh chum trà cuối
Ngày tiễn nhau về đâu?
Hương lừng thơm chín suối
Chén cạn một mùa vui

Dòng sông trắng ngày đó
Sông với trăng đầu còn
Người lái đò xa khuất
Một vòng Không Như Không

Thương tiếc Anh Ngô Mạnh Thu,
Pháp danh Tâm Hòa...
Mùa Vu Lan Phật lịch 2548 - Garden Grove, California, USA.
viết ngày 17 và xong ngày 25 tháng 8 năm 2004,

Quảng Pháp Trần Minh Triết

** Những chữ in nghiêng là ca từ của anh Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu trong những nhạc khúc: "Dòng sông trắng; Từ một cơn mơ; Diu nhau; Tự do; Nguyện theo bước Thầy"

Phút Cuối

Tâm Diệu Dương thị Mỹ

‘ . . Khi tìm anh còn chan chứa ân tình
Lẽ nào em tin rằng anh đã chết . . ‘

(Liu Trọng Lưu)

Lễ phát tang sáng Thứ Sáu 20/8/04. Khách thăm viếng từ thứ Sáu cho đến thứ Hai là ngày cuối cùng.

Sau phần điệu văn của quý Thầy và các hội đoàn thân hữu là phần đi quan. Thân hữu theo nhau đến nhìn anh lần cuối. Mọi người xôn xao di chuyển, các hàng ghế được xếp dọn vội vàng để lấy đường ra, các tràng hoa còn lại được đưa ra ngoài với vô số các vòng hoa khác tại bãi đậu xe. Quý Thầy quý Cô, lọng tàn, tràng phan, gia đình, thân hữu cũng lần lượt ra ngoài để sửa soạn tiễn linh. Trên chiếc bàn hương lửa cúng cơm hàng ngày, chén đĩa, thức ăn, tách trà, nhang đèn được thu dọn nhanh chóng, tấm chân dung anh Thu với nụ cười đôn hậu tươi vui và đôi mắt tinh tế bao dung cũng được mang đi. Di ảnh, người, hoa được sắp xếp nhanh chóng thủ tục.

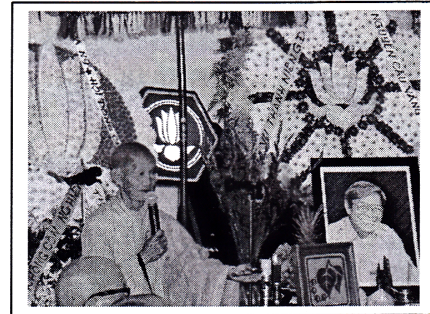
Chỉ trong phút chốc, chiếc bàn thờ cơm nước suốt ba ngày được dọn trống trơn. Căn phòng đã từng chứa cả ngàn người ra vào thăm viếng anh mấy ngày cũng phút chốc trống vắng. Các nhiếp ảnh viên tràn ra bên ngoài với rừng người chờ đợi phía trước để chờ chụp những tấm hình chủ chốt của lễ đi quan.

Bên trong, nổi trống vắng như cắt vào lòng người. Ở cuối phòng nơi quàng linh cữu anh Thu, là một khung cảnh riêng biệt, cô đọng, lặng lẽ, chỉ còn lại vài người có trách nhiệm : Sư Ông Trí Hiền làm lễ đậy nắp quan và đi quan, anh Khiết ‘thị giả’ cho Sư Ông, sáu người đeo găng trắng ‘khiêng’ quan tài, ba người bên này là Ái Hữu Vĩnh Nghiêm (anh Lạc, anh Bách, Mỹ) và ba người bên kia là anh Hùng (AHVN), anh Phạm Quốc Bảo bạn thân của anh Thu, và một anh thân hữu khác. Phía cuối quan tài là một nhân viên nhà quản.

Sư Ông gầy yếu, nhỏ bé, thân thương của chúng ta đứng ở đầu quan tài. Sư Ông từ Dallas, phút cuối đến tiễn đưa người đệ tử hiền hòa. Đáng Sư Ông đã gầy lại như gầy hơn trong nỗi sinh tử biệt ly. Sư Ông lặng lẽ tụng kinh cho anh Thu với cả tấm lòng riêng gửi. Tôi thấy trong đôi mắt hiền từ của Sư Ông cả một niềm thành khẩn như mong cầu lời kinh chuyển gửi được anh về niết bàn tịch tịnh. Mặc bao xao động ồn ào bên ngoài, mặc sự hối hả của nhà quản, Sư Ông chí thiết tụng niệm như thể sẽ không tụng như thế bao giờ nữa. Tôi thấy hình như chỉ có Phật, Sư Ông, và anh Thu, với nhau trong khoảnh khắc ấy. Nhìn đôi mắt Sư Ông tràn niềm thương yêu nhìn xuống khuôn mặt đôn hậu của người đệ tử thân yêu - như đang mỉm cười trong giấc ngủ - tôi xúc động trào nước mắt. Không phải là dòng nước mắt của những lần thương tiếc, mà tôi khóc vì hình ảnh đẹp, trang nghiêm, thành kính đầy tình nghĩa Thầy Trò...

Tôi muốn quỳ lạy cảnh tượng này, mà hai chân tôi đông cứng. Đã đến lúc Sư Ông phải đóng nắp áo quan. Mối Sư Ông mím lại, tôi phải quay đi cho bớt đau lòng. Một khoảnh khắc đau, tê tái, giao cảm giữa những người có mặt lúc đó.

Tôi làm điều mà mấy hôm nay tôi muốn thực hiện mà không dám làm : Tôi cúi hôn chân anh Thu qua lần gỗ cứng, nước mắt tôi ở lại trên cổ áo quan. Tôi biết rằng luyến tiếc sẽ làm anh khó siêu thoát, nhưng đến phút cuối này tôi không còn ngăn được. Bây giờ thân cát bụi của anh còn hình tượng, chỉ vài phút nữa thôi sẽ tiêu thành tro bụi. Chúng tôi sẽ không còn bao giờ nhìn thấy anh. Tôi thầm hứa với anh Thu rằng tôi sẽ tiếp bước theo con đường anh đi, sống bằng tình thương và độ lượng, đem hài hòa đến cho mọi người, nhất là cho đàn em của mình. Tôi sẽ sống cho xứng đáng với tình thương và kỳ vọng của anh, kỳ vọng đặt nơi một người huynh trưởng GDPT.

Cổ quan tài chuyển bánh nhập vào đoàn. Sát ngay của ra vào, tràn ra đến khu vực nhà quản là cả một rừng người, bãi đậu xe đầy những tràng hoa phúng điếu. Bao nhiêu là áo vàng, bao nhiêu là áo lam, và cả một rừng màu áo đen trắng. Đoàn người nối chân nhau di chuyển chậm, nhiều vòng quanh khu vực nhà quản. Quý Thầy trong ban tang lễ đi trước, nguyên một vùng áo vàng chói trong nắng Cali, tàn lọng, các tràng hoa, chân dung và vài người trách nhiệm theo sau, Sư Ông Trí Hiền mặc áo chân tình lễ loi đi ngay trước quan tài, tiếp dẫn anh Thu. Anh Khiết luôn luôn sát cạnh Sư Ông, lúc nào cũng sẵn sàng canh đỡ Sư Ông, như canh đỡ chiếc độc bình quý giá. Hai bên quan tài là sáu người chúng tôi, Chị Mai và các cháu vịn quan tài đi sau. Tiếng cầu kinh ‘*Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật*’ vang rền theo linh cữu âm vang cả khu vực nhà quản. Anh Khiết luôn miệng lớn tiếng cầu kinh như thể trợ lực cho Sư Ông thân gầy sức yếu. Ở gần cuối quan tài, tôi cũng ráng gân cổ tụng to nhưng cổ tôi mỏi nghẹn, có ráng mấy chắc ngoài chú Phật, chỉ có anh Thu là nghe được.

Điểm hẹn cuối cùng rồi cũng phải đến. Đoàn người ngừng trước nhà thiêu. Tôi cảm nhận được niềm đau của muôn vàn trái tim trong không gian. Chúng ta có cộng nghiệp cùng biết anh Thu, và chung nghiệp mắt mắt anh trong giờ phút này. Anh Nguyễn Quang Vui và anh Nguyễn Đức Quang điều khiển vòng tròn để kết giây thân ái lần cuối với anh Thu. Anh Thu trong linh cữu cũng là một người trong vòng giây thân ái. Biết tôi có ý muốn nắm tay anh Thu, anh Lạc cho tôi đứng chỗ anh, cạnh đầu quan tài, một tay tôi nắm cổ áo quan anh Thu, một tay nắm tay anh Lạc. Tôi nắm tay anh, góc nắp hòm, nói nhỏ với anh: *'Anh chờ em trên đó nhé, anh em mình sẽ lại gặp nhau nơi suối nguồn, mình sẽ lại cùng sinh hoạt với nhau, anh lên trước chuẩn bị tìm việc cho tụi em.'* Tôi tin là Anh không bao giờ mất hẳn, vì trong mỗi tâm hồn nơi đây, anh đã để lại những dấu vết hân thương, những ảnh hưởng tốt lành. Anh Thu hiện diện trong mỗi chúng tôi bằng những nét khác nhau. Sau giây thân ái, anh Hùng, anh Quang hướng dẫn vòng tròn hát các bài tiễn đưa anh.

Giờ thiêu đã đến, ở cạnh phía trước phòng thiêu, quý Thầy đã đứng đó chờ đợi. Ở vòng tròn này, Sư Ông Trí Hiền vẫn sát với quan tài. Sư Ông đứng ngay trước đầu áo quan, dường như quuyến luyến, muốn bảo bọc anh đến giờ phút cuối. Cửa nhà thiêu mở rộng, quý Thầy lên tiếng tụng kinh. Ông nhà quan đứng cuối sau cổ quan bị trảng hoa trên nắp quan tài che khuất, không thấy Sư Ông, và cũng không thể ngờ rằng Sư Ông vẫn còn đó với anh Thu, nên đã đẩy chiếc quan tài về phía trước, đụng vào lưng Sư Ông, lập tức anh Khiết và tôi cùng nhìn thấy, chúng tôi nhanh tay ngừng vòng lăn của bánh xe. 'Ông Thiện', anh Khiết, vừa đưa tay đỡ Sư Ông vừa thăm hỏi, 'Ông Ác', tôi, lù mắt nhìn ông nhà quang và lên tiếng: 'Thầy chúng tôi hãy còn đây, Ông chú ý một chút chứ!'

Xe lăn bánh vào nhà thiêu, Sư Ông cũng vào theo. Lúc hai cánh cửa nhà thiêu nuốt chửng anh Thu vào rồi khép

lại, là lúc hai đầu gối tôi quỵ xuống, tim tôi nhói đau trong niềm thương tiếc .. nhưng đột nhiên, khuôn mặt đau xót cùng cực của anh Khiết đập vào mắt tôi, tôi bỏ quên đầu gối và trái tim, chạy đến bên anh. Hai anh em dựa vào vai nhau mà 'đỡ đạn' cho nhau. Suốt mấy ngày tang lễ, đây là lần đầu tiên cái vẻ trang trọng của một nhà ngoại giao nơi anh Khiết rơi xuống, hai mắt anh đầy lệ, anh thở mạnh, lắc đầu nói gì như: 'Chịu hết nổi rồi', Tôi năn nỉ 'Anh Khiết ơi, khóc đi, khóc cho vơi đi anh Khiết.' Tôi thấy mình còn may mắn khóc được dù có nhiều lúc phải nhịn, nhưng hãy còn đỡ hơn anh Khiết và một số các anh chị khác chưa thể khóc được dù rất đau lòng. Quanh đây, tại không gian này, là những vỡ vụn trong trái tim, là những đau xót âm ỉ trong lòng bao nhiêu người thương tiếc anh, là những chối bỏ chưa chịu tin rằng anh đã thật sự vĩnh viễn ra đi.

Giữa lúc mọi người còn trong cơn xúc động của sinh tử biệt ly, một anh huynh trưởng đến nhắc tôi: 'Mấy giờ em phải ra phi trường?' Lúc ấy tôi mới nhận ra là còn một cảnh giới khác của cuộc đời, cảnh tất bật theo chiều kim đồng hồ. Chỉ còn hai giờ nữa máy bay sẽ cất cánh. Tôi đành từ giả cảnh giới chia ly đầy tình nghĩa để trở về với thực tế phù phàng. Tôi quỳnh quáng đi tìm hành lý, các anh chị trấn an và nhanh tay phụ giúp tôi thu dọn hành lý, cho nước và thức ăn để tôi đem lên máy bay, vì từ sáng đến giữa trưa chúng tôi chưa ăn gì. Chị Hoa nhanh chóng chất hành lý lên xe để đưa tôi ra phi trường cho kịp. Hình ảnh một Gia Đình có Anh có Chị có Em, dù từ ngàn dặm về đây, chỉ vì màu lam mà gần nhau như vậy, tình nghĩa như vậy, bảo sao mình không thương quý! Bao nhiêu cánh tay vẫy chào tạm biệt. Ngang hông nhà thiêu, tôi chấp tay búp sen xá chào Đại Bàng yêu dấu lần cuối.

Xin già từ, già từ anh nhé

Đàn bé thơ vắng anh từ đây

Xin mãi gặp trên đường lý tưởng

Nguyện tiếp bước anh đi gieo tình thương. (*)

(*)Nhạc Nguyễn Hoàng Phụng

Bản Tin Cùng Mò Cõi

(tiếp trang 15)

Còn anh Thu chắc chắn là anh chẳng mong gì điều này, hơn ai hết tôi biết là anh chỉ muốn nhìn về tương lai, ít khi anh quay đầu về với quá khứ, trước đây thì tôi không biết nhưng từ 3-4 năm trở lại đây, nếu muốn nhắc đến người đã đi qua thì anh luôn gọi tôi đến, cho tin tức, ý kiến rồi bảo tôi làm, họa hoặc lắm anh mới viết một hai bài cho ai đó mà cả tôi và anh Phạm Quốc Bảo không thể làm được. Nên chắc anh cũng không có cái bất rứt của Nguyễn Du lo hậu sự của mình tới 300 năm sau. Nhưng dù anh có muốn hay không, thì chúng tôi, những người từng cộng tác với anh, những đứa em trong Du Ca, Gia Đình Phật Tử thì chưa dám nói đến 300

năm sau, nhưng mấy chục năm còn lại chắc chắn dấu ấn của anh khó lòng phai nhạt trong trái tim chúng tôi.

Hôm nay, khi tờ báo Người Việt phát hành, cũng là ngày anh được ngọn lửa mà anh đã mừng tượng cách đây 40 năm chính thức làm cái nhiệm vụ cuối cùng: xóa đi cái thân tứ đại hiện hữu của Ngô Mạnh Thu.

Nhưng xin lập lại lời của Nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang để từ già tẩm thân vô thường của anh:

'Dù còn sống hay đã chết đi Dấu ấn Ngô Mạnh Thu vẫn sẽ rất còn đậm nét trong lòng nhiều người và có thể ở nhiều thế hệ kế tiếp...'

(Nguyễn Trung Tín)

Tri Ân Và Cảm Tạ

Ái Hữu Gia Đình Phật Tử Miền Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại Và Gia Đình Cố Huynh trưởng Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu

Đề đầu trân trọng kính lễ:

- Hòa Thượng Thích Tâm Châu, Thượng Thủ Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Trên Thế Giới
- Hòa Thượng Thích Mãn Giác, Hội Chủ Tổng Hội Phật Giáo Việt Nam Tại Hoa Kỳ
- Hòa Thượng Thích Chơn Thành, Phó Tăng Thống Giáo Hội Phật Giáo Liên Tông Tại Hoa Kỳ
- Hòa Thượng Thích Trí Hiền, Phó Tăng Thống Giáo Hội Phật Giáo Liên Tông Tại Hoa Kỳ
- Cố Văn Giáo Lý Ái Hữu Gia Đình Phật Tử Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại

- Hòa Thượng Thích Minh Thông, Tổng Thư Ký Phật Giáo Á Châu

- Cố Văn Giáo Lý Ái Hữu Gia Đình Phật Tử Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại
- Hòa Thượng Thích Hạnh Đạo, Viện chủ Chùa Phổ Đà Santa Ana
- Hòa Thượng Thích Nguyên Trí, Viện chủ Chùa Bát Nhã Santa Ana
- Thượng Tọa Thích Viên Lý, Tổng Thư Ký Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Tại Hoa Kỳ
- Thượng Tọa Thích Quảng Thanh, Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Văn Hóa Giáo Hội PGVN Trên Thế Giới
- Thượng Tọa Thích Nguyên Siêu, Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Văn Hóa GHPGVNTNTHK/VP2VHĐ
- Thượng Tọa Thích Chơn Trí, Chánh Đại Diện Miền Vạn Hạnh GHPGVNTNTHK/VP2VHĐ
- Thượng Tọa Thích Minh Mẫn, Viện chủ chùa Huệ Quang
- Thượng Tọa Thích Như Minh
- Thượng Tọa Thích Quảng Mẫn
- Đại Đức Thích Phổ Hòa, Trung Tâm Huấn Luyện Và Tu Học Gia Đình Phật Tử

Đã đến gần cấp hiệu vinh phong cấp Dũng, chủ lễ phát tang, cầu siêu, di quan và hỏa táng.

Đã đến viếng tang, phúng hoa, tiễn đưa đến lò hỏa táng.

Cố Huynh Trưởng Cấp Dũng Ngô Mạnh Thu

Ngưỡng mong chư tôn đức nhận nơi đây sự tri ân của Ái Hữu Gia Đình Phật Tử Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại và gia đình, xin Quý Ban Hướng Dẫn GDPT Hải Ngoại, Ban Hướng Dẫn GDPT các quốc gia, Liên miền, các Miền, Quý Đoàn, Ban Huynh Trưởng các Gia Đình, Phong Trào Du Ca, Thân hữu, Đồng hương, Huynh Trưởng và Đoàn sinh Gia Đình Phật tử, xin nhận nơi đây lời cảm tạ chân thành, nhất là Công Ty Người Việt đã tổ chức lễ tưởng niệm, đài thọ chi phí tổ chức tang lễ.

- Sư Cô Thích Nữ Huệ Tâm, Trung Tâm Huấn Luyện Và Tu Học Gia Đình Phật Tử
- Sư Cô Thích Nữ Chân Đạo, Viện chủ chùa Thiền Quang
- Sư Cô Chân Như, Chân Thiện, Chân Diệu Chùa Sùng Nghiêm Garden Grover

Và kính gửi đến:

- Bà Thị Trưởng và Nghị viên Thành phố Westminster
  - Quý Hội Đoàn Cộng Đồng Việt Nam tại California
  - Ban Hướng Dẫn Gia Đình Phật Tử Hải Ngoại
  - Ban Hướng Dẫn Trung Ương Gia Đình Phật Tử Việt Nam Tại Hoa Kỳ
  - Ban Hướng Dẫn trung Ương Gia Đình Phật Tử Việt Nam Tại Hoa Kỳ Thuộc Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Tại Hoa Kỳ
  - Ban Hướng Dẫn Gia Đình Phật Tử Việt Nam Tại Canada
  - Ban Hướng Dẫn Gia Đình Phật Tử California Thuộc Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Trên Thế Giới
  - Quý Ban Hướng Dẫn Gia Đình Phật Tử Miền Quảng Đức, Tịnh Khiết, Thiện Minh, Thiện Hoa và các đơn vị GDPT trực thuộc
  - Quý ban Hướng Dẫn Miền Liễu Quán, Khuôn Việt, Tố Liên, Liên Miền Khánh Hòa Quảng Đức, Phước Huệ Thiện Luật và các đơn vị trực thuộc.
  - Ban Hướng Dẫn Gia Đình Phật Tử Miền Vĩnh Nghiêm (Quốc nội) và Đoàn Huynh Trưởng A Dật Đa.
  - Đoàn Huynh Trưởng Truyền Thống GDPT Nam Cali
  - Đoàn Cựu Huynh Trưởng & Đoàn sinh GDPT San Jose
  - Đoàn Cựu Huynh Trưởng Nam Cali
  - Các Chi Ái Hữu Vĩnh Nghiêm Bắc Cali, Nam Cali, Miền Đông Hoa Kỳ và Chi Ái Hữu Vĩnh Nghiêm Úc Đại Lợi
  - Gia Đình Phật Tử Chánh Pháp
  - Gia Đình Phật Tử Lâm Tỳ Ni
  - Toàn thể các GDPT tại Miền Nam Cali
  - Quý Trưởng và Du ca viên Phong Trào Du ca Việt Nam
  - Công Ty Người Việt
  - Quý vị thân hữu, quý vị Đồng hương.
- Đã gọi điện thoại, gửi điện thư chia buồn đến Ban Tổ Chức Tang Lễ và Gia Đình

Dòng sông trắng

Ngô Mạnh Thu

Từ giọng sông trắng đó Hoa ngủ quên kiếp sầu Từ giọng sông trắng

đó Đá trầm lời biển dâu, đá trầm lời biển dâu từ giọng sông trắng

đó Thơ ngát ý nguyện câu

đó, từ giọng sông trắng đó đá ươm hỏi lòng Thu vàng rơi còn bao

kiếp ? Cây đứng lặng trầm tư cây đứng lặng trầm tư sắc không vô hình

tưởng sao hỏi có vàng thu ? Đêm mở duối ánh trăng

thâu quây kính ai đó trên cầu nhân

sinh Sáng ra thác giác hỏi mình

là hư hay áo cõi hình phù đầu Đêm

qua chớp giác lại mở Quỳ kính ai đó bên

bờ suối hoa Tiếng chim hỏi giữa rừng

xa Âm thanh lánh lóa ngân hủ sông trắng.

Trở về Giông sông Trăng

Tưởng niệm anh Tâm Hoà - Ngô Mạnh Thu

Nguyễn Hoàng

Nhịp vừa

Người đã về bên dòng sông Trăng Nghe suối reo chim ca vườn xưa nhìn con
(Đêm)...cuối hè Ngô đồng thay lá Ngô tiếng me ru con ầu...ơ...Chim Quốc
đò vẫn chờ nơi ấy hàng trúc vẫy chào bước người viễn xứ Đêm cuối....
gọi sang mùa rộn rã Màu Lam bắt ..... *chậm bày tỏ*
...tận chứa chan hồn Quê Đêm chia ly tình Lam bóng vờ
òà Nhớ đến anh mây trời đau phủ màu tang Dâng nén hương nguyện cầu
Sen nở tình
lạc Cát tường muôn đóa hoa khai đưa tiễn anh về nguồn
Xin già từ - già từ anh nhé! Đàn bé
thơ vắng anh từ đây Vẫn mãi gặp trên đường lý
tưởng nguyện tiếp bước anh đi gieo tình thương

Tiến Người Đi

Tạm Dừng

(Khi được hung tin về Đại Bàng Ngô Mạnh Thu)

Bàng hoàng... khi được tin ...
 Đại Bàng xếp cánh ...
 Đã nhiều năm bay không mỗi
 ... dặm xa ...
 Làm rung động muôn lòng
 Những thiên khúc Đạo ca...
 Dấu son đậm – từng khuôn nhạc
 Thanh Thiếu nhi đất Việt
 .. có phải anh tạm dừng ?
 Con đường sẽ đi tiếp ..!
 Hành giả Như Lai nào e ngại cam go!?
 Bước anh đi... dật nhiều gấm .. thăng hoa
 Tặng đời những đóa thơm .. thương vô tận !!!

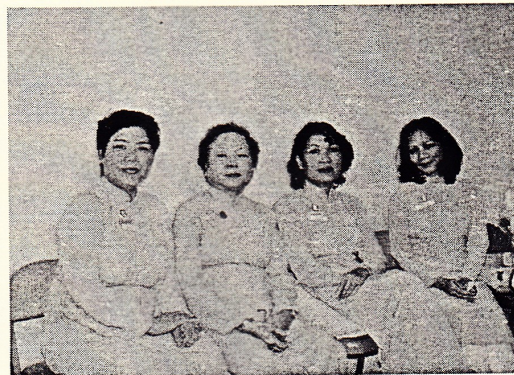
Pennsylvania, Philadelphia, 17/8/04
 Diệu Hoa Trần thị Hồng Khương

Những Vòng Hoa Thương Tiếc Tiến Người Đi

Hùng, Mỹ, Tường, Phương hát tại Đêm Tưởng Niệm Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu, báo Người Việt.

Các Chị: Hằng, Hồng Loan, Điệp (Phố), và Mỹ

Buổi họp tại sân nhà quàng sau tang lễ Anh Thu

Quỹ Từ Bi

Oanh Vũ giúp Oanh Vũ gieo hạt từ bi bảo trợ cô nhi Việt Nam

Hưởng ứng lời Thầy (đã đăng trong Bản Tin tháng 01/2003), Ái Hữu Vinh Nghiêm kêu gọi Quý Trưởng thành viên và thân hữu, tự thân cũng như vận động con em trong gia đình tham gia đóng góp Quỹ Từ Bi (chương trình \$5.00 một tháng) cho các em cô nhi.

Bản Tin chưa nhận được báo cáo tài chánh nên xin hẹn sẽ đăng danh sách đóng góp trong kỳ Bản Tin tới. Xin đăng tài thư gửi đến từ GDPT Tổ Đình Vinh Nghiêm trong nước, về hoạt động của Quỹ Từ Bi:

Mỹ thân,
Thành thật xin nhận lỗi hồi âm trễ cho Mỹ hay là Hùng đã nhận được \$1000 US từ anh Châu giao. Do phải đợi Bác Liệu đi Huế về bàn bạc, nên Hùng có phần chậm trễ thưa chuyện với Sư Ông và Bản Tin. Cách đây vài hôm Hùng chạy đến khi hay tin Bác về và đã bàn thảo với Bác nhiều chuyện, và cũng đã thông báo cho Bác biết về số tịnh tài Sư Ông Trí Hiền giao. Bác rất xúc động khi xem bức email mà Mỹ viết về tấm lòng Sư Ông đối với các em bất hạnh ở quê nhà. Thứ Bảy tuần rồi, Bác và chị Oanh cùng một số huynh trưởng đã đi thăm một ngôi chùa ở Long Xuyên xã TP Lâm, theo lời mời của Thầy giáo hạnh GDPT Vinh Nghiêm về làm trụ trì. Theo yêu cầu của Hùng, Bác và chị Oanh đã thưa chuyện với Thầy để xin Thầy 2 ngày trại để các em GDPT Tổ Đình Vinh Nghiêm đến sinh hoạt với các em nghèo khổ chung quanh đất chùa và thăm viếng các cụ già bệnh tật trong xóm giềng. Gieo chủng tử Phật nơi mà đang bị bỏ xót vì khó khăn của thời thế. Dự trù tài chánh cho chuyến đi này sẽ là số tiền còn lại của năm trước (\$300). Hùng cùng chị Oanh sẽ còn 'báo cáo' cho Mỹ để Mỹ tường trình cho Thầy Trí Hiền biết. Phần \$1000 sau, chương trình đến với các em cô nhi: Hùng, Bác, và chị Oanh đang suy nghĩ tìm cách giúp các em cô nhi có chiều sâu hơn (như mua sắm máy móc hay dụng cụ làm việc, có thể cả computer cũ để các em có phương tiện vừa học vừa làm v.v Một phần lo cho các Cụ có một miếng vườn nhỏ trồng rau đậu để các cụ đỡ buồn chân tay, lại có thức ăn. Tất cả những dự tính trên đã được Bác thông qua và chỉ đợi duyên hợp các em trong Tổ Đình Vinh Nghiêm sẽ sẵn tay áo bắt tay vào việc thiện ngay.

Và có lẽ cái duyên sắp đến với Hùng, Mỹ ạ... !! Hùng vừa được sở thông báo.. Hùng sẽ ra lao động bơm xăng và nếu cái thân già này không chấp nhận có nghĩa là... thôi việc. Cái vỏ chanh đã xong nhiệm vụ. Hạnh phúc thay ! Cảm ơn bài viết của Trần Minh Phương trong BT số tháng 1/2004. Hiện Hùng đang còn sức và sẽ cố gắng gõ email cho Mỹ kỳ sau tếu tếu hơn. Cho Hùng nhắc ké với anh Khiết, Bác Nhuận Pháp và Hùng Ngụy cảm ơn quà Tết anh biếu. Chị Hiệp vừa đến phi trường giao quà xong là đi ngay về Cà Mau chăm sóc Mẹ đang ốm nặng. Chúc sức khoẻ mọi người. GDPTtổ đình Vinh Nghiêm xin chân thành cảm ơn Sư Ông Trí Hiền. (Hùng Chùa)

Sư Ông và Oanh Vũ Pháp Quang tặng quỹ Từ Bi:

- \$100: Sư Ông Trí Hiền Dallas Texas.

Nhân dịp Sư Ông đi dự tang lễ anh Ngô Mạnh Thu ghé vào dùng cơm với Anh Chị Em AHVN tại Bồ Đề Tâm Trai trong Phước Lộc Thọ Little Saigon California, chủ nhân đã đến thăm hỏi và cúng dường Sư Ông. Sư Ông chuyển lại cho Quỹ Từ Bi để quỹ gửi về giúp các em Oanh Vũ GDPT Việt Nam đi tương trợ cho Cô Nhi tại Việt Nam theo chương trình Oanh Vũ Giúp Oanh Vũ mà Sư Ông và GDPT Pháp Quang Dallas đã đề xướng và kêu gọi Anh Chị Em Ái Hữu Vinh Nghiêm, con cháu, Huynh Trưởng, và đoàn sinh các GDPT bảo trợ công tác này.

- \$1000 : Sư Ông Trí Hiền chùa Pháp Quang Dallas Texas .

Sư Ông gửi thêm \$1000 vào Quỹ Từ Bi sau ngày Anh Thu mất.

Xin chân thành cảm tạ Sư Ông và Oanh Vũ Pháp Quang đã trường kỳ đóng góp rất tận tình. Mong các Anh Chị nỗ lực tham gia ủng hộ Quỹ Từ Bi để Quỹ có thể tiến hành các việc tương trợ các cô nhi viện ở các làng xa xôi tại Việt Nam một cách định kỳ và có chương trình. Xin cảm ơn.

BẢN TIN

Ái Hữu GDPT Vinh Nghiêm
9353 Bolsa Avenue, Suite I-47
Westminster, CA 92683

Phúc Trung HUỲNH ÁI TÔNG
7913 Rochelle Rd.
Louisville, KY. 40228